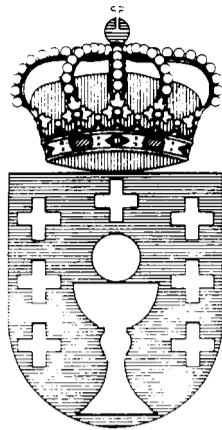

DIARIO DE SESIONS

PARLAMENTO DE GALICIA

II LEXISLATURA

Presidencia do Excmo. Sr. D. Antonio Rosón Pérez

Sesión Plenaria n.º 3

— Sesión de Investidura —

Celebrada o martes 14 de xaneiro de 1986

ORDE DO DÍA

Punto único:

Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, presentación do seu programa de goberno e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3 do Estatuto de Autonomía de Galicia.

SUMARIO

Ábrese a Sesión ás once e cinco minutos da mañá.

O señor Presidente rógalle ó señor Secretario que dea lectura da Orde do Día e da comunicación de inasistencias xustificadas se as houber. Así o fai o señor Secretario (Núñez Carreira).

Lectura da proposta do Presidente do Parlamento páx. 27

O señor Presidente rógalle ó señor Secretario que dea lectura á proposta do Presidente do Parlamento para candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, tal como foi publicada no Boletín Oficial do Parlamento. Así o fai o señor Secretario (Núñez Carreira).

Presentación do programa de goberno do candidato á Presidencia da Xunta de Galicia páx. 27

O candidato proposto, señor Fernández Albor, expón o seu programa de goberno e solicita a confianza da Cámara.

O señor Presidente anuncia que tralo tempo de interrupción fixado polo Regulamento de 48 horas, a Sesión continuará o xoves día 16, ás trece horas.

Suspéndese a Sesión.

Eran as doce e trinta minutos da mañá.

Comenza a Sesión ás once e cinco minutos da mañá.

O señor PRESIDENTE: Rógolle ó señor Secretario que dea lectura da Orde do Día e da comunicación de inasistencias xustificadas se as houber.

O señor SECRETARIO (Núñez Carreira): A Orde do Día da Sesión é a seguinte:

Punto único: Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, presentación do seu programa de goberno e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3 do Estatuto de Autonomía.

Xustifica a inasistencia a esta Sesión o Deputado D. José Antonio Gago Lorenzo.

-LECTURA DA PROPOSTA DO PRESIDENTE DO PARLAMENTO.

O señor PRESIDENTE: Señor Secretario, faga o favor de dar lectura á proposta do Presidente do Parlamento tal como se publicou no Boletín Oficial do Parlamento.

O señor SECRETARIO (Núñez Carreira): Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia; resolución da Presidencia do Parlamento de Galicia.

O Estatuto de Autonomía de Galicia, no apartado 2º, do artigo 15, obriga ó Presidente do Parlamento a establecer consultas coas forzas políticas representadas na Cámara, co obxecto de formular proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia. En aplicación do referido precepto, e dos artigos 16 da Lei 1/83, do 22 de febreiro, reguladora da Xunta e do seu Presidente, e do 136 apartado 1 do Regu-

lamento da Cámara, logo consultadas as forzas políticas con representación parlamentaria, e oída a Mesa, a Presidencia proponlle á Cámara como candidato á Presidencia da Xunta de Galicia ó Deputado D. Gerardo Fernández Albor.

-PRESENTACION DO PROGRAMA DE GOBERNO DO CANDIDATO A PRESIDENCIA DA XUNTA DE GALICIA.

O señor PRESIDENTE: O candidato proposto, señor Fernández Albor, expoñerá sen limitación de tempo o programa político do Goberno que pretende formar, e solicitará a confianza da Cámara.

Pode facer uso da palabra o señor Fernández Albor.

O señor FERNANDEZ ALBOR: Señor Presidente, señora e señores Deputados, o 7 de xaneiro de 1982 comparecín perante este Parlamento para solicitar dos representantes do pobo galego ser investido do poder, da confianza e da lexitimidade para gobernar en Galicia.

Naquel entón, a Autonomía como expresión da vontade dos galegos de administrarse e de asumir a responsabilidade do seu futuro, era un camiño no que se deran só curtos, aínda que transcendentais pasos.

Naquela hora o autogoberno era pouco máis que un anxeo que alentaba no corazón de todos nós, pero que tifa que erguerse nunha terra que non dispoñía da tradición política e administrativa próxima e suficiente como para garanti-lo seguro éxito do proxecto polo que apostabamos.

Faltaba tamén o arraigo xeneralizado no pobo, a experiencia e a credibilidade do sistema, a vertebración definitiva quizais das novas forzas políticas, e latexaban aínda recentes as mesmas ameazas ó

sistema democrático e de implantación da liberdade política nos que a Autonomía ten que instalarse necesariamente.

Solicitaba, pois, a confianza naquel intre para facer realidade unha idea e un proxecto. Solicitaba a lexitimidade para gobernar quizais unha utopía, e pedía o concurso de todos para poñerlos alicerces dun edificio do que tivemos que crear todo, mesmo a propia experiencia da administración desde Galicia.

E quero traer diante de vostedes esta lembranza daquel feito por varias razóns que axiña vou suliñar.

En primeiro lugar, porque aquel reto comenzo sen olladas atrás que viñesen disculpar posibles atrancos no camiño ou erros na xestión. Naquel día, cando seguro que estaba lexitimado para falar do pasado, e cando este podía convir ó xuicio final do meu esforzo, ollei soamente para un futuro de realidades, e deixei a lembranza só para xungui-la obra galega ós devanceiros que a fixeron posible.

Hoxe, co mesmo espírito, quero facer un novo proxecto desde a experiencia e desde a seguridade certamente, pero libre de toda tentación de asentarme sobre a obra feita, que non me corresponde xa a min, senón á historia de Galicia e ó esforzo xeneroso e bo de tódolos galegos que tivémo-la sorte de vivir catro anos históricos de nacemento das nosas institucións.

Traio tamén esta lembranza, en segundo lugar, como afirmación de que a "utopía" de entón ten hoxe asento na realidade cotiá, e para afirmar que Galicia, a que a nosa mente soña e o noso corazón anxeia, é posible.

Porque a responsabilidade do noso futuro aséntase xa sobre bases de autogoberno reais; realidade que sobarda calquera discrepancia casuística e, sobre todo, calquera orientación de carácter partidario,

para afirmar que, aínda con defectos e debilidades, aínda na procura de certas orientacións propias dunha realidade específica, a nosa capacidade de optar, dentro da creativa e libre incertidume, existe.

Quero traer tamén, en terceiro lugar, a lembranza daquela data porque do camiño percorrido desde entón, xulgado con obxectividade e con corazón sinxelo, despréndese necesariamente o recoñecemento da eficacia do feito autonómico, a seguridade de que os galegos atopamos nesta nova etapa da historia de España a forma axeitada de seguir asumindo fundamente a nosa identidade, e sobre todo a posibilidade de seguir contribuíndo á creación da nosa propia cultura, das tradicións, da lingua, de canto nos enriquece e de canto nos permite aportar unha perspectiva máis, quizais humilde, pero nosa e auténtica, á cultura e ó progreso europeo, no que xa hoxe, con plena formalidade política e total xusticia histórica, estamos integrados.

Hoxe tamén, ó presentarme diante das Súas Señorías para solicitar unha nova investidura, quero adoptalo mesmo criterio, ollando cara ó futuro e falando dos proxectos que teremos que converter en realidade, do desenvolvemento das institucións que aínda non acadaron plena madureza, dos xeitos nos que ten que seguir afondando un pobo que se atopou a si mesmo, e todo isto dando por sentado e asumido un pasado que foi xulgado xa polo pobo galego como supremo xuíz dos gobernos democráticos e que deu como resultado a miña candidatura renovada para presidi-la Xunta de Galicia. Soamente miraremos, pois, atrás para face-la análise da complexa transformación política e institucional de Galicia, xa que esta é unha obra que transcende dos catro anos dunha Lexislatura, e ten por tanto que encontrar nesta investidura a solución de continuidade.

As principais institucións da Autonomía galega están xa asentadas

na mente dos galegos coa súa función precisa e recoñecida e cun importante avance nos seus asentamentos físicos, que haberá de completarse coa instalación definitiva do Parlamento para o que, pendente dos precisos acordos que teñen que lograrse coa Mesa do Parlamento e con outras institucións alleas á Xunta, coído que pode adiantarse a data da apertura do curso parlamentario 87/88 para a inauguración das instalacións definitivas que permitan mellora--la eficacia, a prestancia e a representatividade da Cámara.

Desenvolvidas xa as leis polas que se regulan as institucións do Consello de Contas, o Valedor do Pobo, o Consello da Cultura Galega, o Consello de Administración da Compañía de Radio--Televisión, é a miña intención que o próximo Goberno dote de asentamentos definitivos e adecuados todas estas institucións, nun prazo similar ó fixado para o propio Parlamento.

Ademais deste asentamento físico das institucións e dese recoñecemento da función e dos obxectivos das mesmas por parte de tódolos cidadáns, a próxima Lexislatura terá que servir para que unha serie de novas realizacións, de carácter institucional e cultural, conformen o cadro definitivo para que o noso pobo fixe a súa conciencia nacional e asente sobre ela o esforzo de futuro.

Así, a Biblioteca e a Hemeroteca de Galicia, a Orquestra Sinfónica, a Filmoteca como proxección dos actuais Arquivos da Imaxe, a dotación de estruturas estables para as actividades dramáticas, e outras accións similares de carácter complementario, irán pechando un marco institucional que non pode reducirse soamente ós aspectos políticos e administrativos, senón que ten que dar no seu conxunto a idea final dunha sociedade capaz de asumir tódalas actividades que constitúen signo externo dunha personalidade forxada nun longo traxecto histórico.

A presenza entre nós dos medios de comunicación institucionais, a Radio e a Televisión de Galicia, aínda febles necesariamente pola xuventude das súas estruturas, vén contribuindo, e contribuirá moito máis no futuro, a que a presenza das institucións galegas en todos nós sexa algo máis cá imaxe de meras entidades administrativas.

En función de tódolos avances operados na institucionalización de Galicia, o autogoberno xa non é só unha posibilidade ou unha formulación xurídica, senón unha realidade sentida polos galegos, que o vulgan cada día máis necesario e que demandan a súa profundización, convencidos non só da súa eficacia práctica, senón do feito de que ó seu través pode chegarse a unha mellor utilización dos nosos recursos, medida máis en termos humanos ca económicos.

A Autonomía ten deixado entre nós unha sensación de eficacia que coído que cómpre reivindicar, eficacia manifestada por unha parte no xeito no que os galegos fomos incrementando o noso compromiso con Galicia. Sen ningunha conflictividade, as escolas, os medios de comunicación, a vida oficial, a vida cultural e social, están entrando no camiño da galeguidade marcando unha nova xeira na que o galeguismo non será unha actitude intelectual ou sentimental de xentes cimeiras e comprometidas, senón que será unha condición que abrangue a tódolos que compoñemos este pobo, que imos encontrando cada vez maiores satisfaccións a medida que progresamos no coñecemento da nosa realidade. Sen incrementa--la presión sobre os cidadáns para acadar maiores recursos, a Autonomía conseguiu unha nova orde de prioridades e un estilo no seguimento da obra pública, calquera que esta sexa, e con diversas finalidades na función administrativa, nos medios de comunicación, na infraestrutura educativa ou sanitaria, no transporte, nas obras de carácter asistencial ou calquera outra que poida sinalarse, que fixo

que os galegos sentisen a sensación de que a Autonomía tiña unha forza transformadora e vivificadora superior á desenvolvida polos esquemas centralistas do Goberno da Nación.

Teño para min seguro que o orgullo de ser galegos que nace do convencemento de que somos capaces de facer ben as cousas, está contribuíndo a afrontar moitas actividades exitosas que, asentadas sobre iniciativas de particulares, están encontrando neste intre renovador da nosa sociedade un marco no que medran e no que se proxectan fóra de Galicia, dando a coñecer a toda España esta situación de fonda esperanza modernizadora que penetra a sociedade galega, precisamente no intre histórico no que máis e máis de prása está afofando na tradición e nos xeitos propios da nosa vida.

Hoxe os galegos queremos a Autonomía. E este é un mérito da nosa xente que de ningún xeito quero atribuír a unha acción de goberno. Pero o certo é tamén que catro anos da primeira Lexislatura contribuíron a dar un avance na conciencia nacional galega, que moitos non imaxinaban, e moito menos aínda se atrevían a vaticinar.

O Estatuto de Autonomía está basicamente desenvolvido. Algunhas leis de carácter básico, ás que me referirei máis adiante, coma, por exemplo, a de Organización Territorial de Galicia, terán que afrontarse axiña sobre o consenso xeral das forzas políticas que teñen que entender que nelas non se desenvolve ningunha lexítima visión partidista da nosa sociedade, senón que calquera tendencia política e calquera equipo de goberno terá que asentarse nas actuacións que as devanditas leis van normar. Para elas pedirei --pídoo xa desde agora-- sistemas de ponencias conxuntas, que dean máximo rigor a aspectos reformadores da nosa sociedade, como son: unha nova ordenación do ensino superior; a revitalización do papel político da comarca e da parroquia; a organización xudicial e

a coordinación das diferentes Administracións que operan sobre o territorio da Comunidade Autónoma. E non se pense que como gobernante renuncio a ningunha responsabilidade que me corresponda, xa que en calquera caso manifesto a miña vontade de suprir con iniciativas de goberno a posible falta de acordos consensuados. Tampouco se pense que chego a esta conclusión forzado pola estrutura da representación parlamentaria. Pénsese só na vontade de que aspectos tan esenciais para a configuración do futuro da Comunidade Autónoma non xeren conflictividade nin deixen illados sectores sociais que queiran ver reflexados os seus criterios nesa fundamental normativa.

Coido que o desenvolvemento das potencialidades do Estatuto dependen xa máis de acadar--los instrumentos competenciais, administrativos e presupostarios necesarios que da propia tarefa lexislativa. E, polo tanto, o meu compromiso débese entender neste amplo sentido xenérico que abarca tódolos aspectos da autogobernabilidade que a nosa Carta institucional básica nos garante.

Os mecanismos institucionais de Galicia están xa experimentados, polo que cabe esperar que unha actividade de esforzo semellante á realizada na pasada Lexislatura ha de dar froitos decisivos na presente. Nela xa non estamos diante do reto de vencer inercias seculares, nin diante da carencia absoluta de medios, nin faltos da presenza moral e física das institucións. En consecuencia, temos só o reto de ir perfeccionando a obra que xa está encamiñada, de ir pechando o círculo variado de realidades que define a nosa condición de nacionalidade histórica, e de ir exercendo, con crecente eficacia, a acción de goberno que xustifica o feito autonómico asentado por natureza no feito diferencial.

España forma xa parte de cheo da Europa comunitaria, e dentro de España e de Europa, o horizonte da

Galicia de 1990 é o dunha Comunidade Autónoma modernizada nas súas infraestructuras e na súa realidade socio-cultural, reequilibrada nos seus diferentes territorios, vertebrada política e institucionalmente en torno a unha idea común que orienta, coordena e fai fructificar--los esforzos das institucións encargadas de administra--lo entramado dos diferentes intereses que nela concorran. O horizonte dos 90 parte dunha xuventude que ten xa niveis de escolarización e de formación que garantizan a adecuada inserción no mundo moderno das novas xeracións.

Os próximos catro anos deberán configurar, con formas alonxadas de mimetismos e complexos, unha Administración plenamente descentralizada e cabalmente mesurada en función dos recursos que administra, dos intereses ós que atende, e da capacidade política real que a respalda.

Nese horizonte dos 90 Galicia terá afondado tanto na súa realidade e nos seus destinos que cumprirá o papel de nacionalidade no marco constitucional español e nos esquemas políticos e económicos de Europa, e terá atopado o camiño definitivo de equilibrio entre o que podemos ser e o que realmente somos.

Non queremos pecharnos en nós mesmos. Hai que fuxir de illamentos. Galicia estase atopando a si mesma, e por iso máis que pecharse quere abrirse, contribuír, recibir influencias positivas, xurídicas, de culturas, de economías, de xentes alleas, quedar inserta, en definitiva, nas nacións que camiñan á cabeza do mundo cara ó ano 2000.

Para iso imos facer unha reivindicación plena das nosas competencias, imos defende--los nosos instrumentos financeiros de autogoberno, imos transforma--lo marco xurídico galego.

E todo isto non é só unha promesa: é unha decisión, decisión de continuar, seguro como estou de

que, máis alá das discrepancias dos plantexamentos de fondo, ninguén pode negar que os catro anos da primeira Lexislatura foron plenamente utilizados na transformación de Galicia.

Seguirán existindo atrancos que hai que vencer, haberá que buscar saídas xurídicas e políticas, mesmo solucións imaxinativas pactadas, para evitar que baixo a fórmula de control de constitucionalidade se sigan producindo límites á tarefa lexislativa e normativa da nosa Comunidade máis alá de criterios de pura racionalidade.

Seguiremos loitando por tódalas vías por unhas transferencias en condicións de seren exercidas. Tivemos, ás veces, a sensación de que a acción do noso Goberno non era tratada, no plano da negociación e da necesaria concordancia dos intereses autonómicos, co rigor que a nosa dignidade de nacionalidade histórica nos outorga. En tres ocasións houbo que acudir a peticións formais de carácter xurídico ó Goberno Central, para abri--la vía de arbitrio do Tribunal Constitucional por retención inustificada de transferencias. Os límites competenciales son cada vez rebasados con máis facilidade, e son evidentes a intencionalidade e as consecuencias políticas. Se fose necesario, e sentada xa a tutela da Xunta sobre o proceso executivo de transferencias, propoñería a formación dunha Comisión Mixta de Transferencias integrada por tódalas forzas parlamentarias que volcase o peso institucional deste Parlamento na solución final dun proceso a piques de rematar.

Por iso, afronto esta investidura con intención de continuidade nun proceso na procura da súa perfección, consciente de que acumulo en min o labor, certamente exemplar desde o punto de vista institucional, deste Parlamento, ó que teño que mostra--lo. meu agradecemento nas súas persoas e nas de moitos Deputados que xa non forman parte desta Cámara, pechando esta pri-

meira parte cunha lembranza colectiva ó único Deputado falecido, don Ramón Lareo López, como testemuña de cantos compartimos con el a tarefa parlamentaria.

E deste xeito inicio un percorrido polos sectores sobre os que quero expoñer--los puntos programáticos da actuación do futuro Goberno, aínda que sulíne previamente que como base do mesmo está o programa da Coalición Popular, co que solicitámo--la confianza dos galegos.

Cómpre sinalar primeiramente que esta nova Lexislatura inicia os seus pasos sobre unha realidade que configurará no futuro o horizonte político, que é a integración na Comunidade Económica Europea.

E coñecida a postura que o Goberno Galego sostivo sobre o que a integración supón. E aínda que a nosa posición non foi escoitada polo Goberno Central, e sabemos que se poden producir algúns atrancos no noso desenvolvemento, con todo, aceptámo--las obrigas impostas, e estamos dispostos a deseñar, instrumentar e segui--las actuacións que cómpre abordar.

Solicito, pois, das Súas Señorías, que me acompañen, aínda que sexa levemente, nas consideracións que agora paso a expoñer.

A integración de España no concerto da Comunidade Europea --a primeira potencia económica mundial-- é un feito que vai informa--la vida dos galegos nos próximos anos.

Convén non esquecer, non obstante, que a Europa dos dez formouse nos anos de desenvolvemento económico. A Europa dos Joce nace na Europa da crise. Por outra banda, tódolos datos mostran que as diferenzas xeográficas no desenvolvemento tenden a medrar. Estas realidades pónennos na obriga de mira--lo futuro con precaución. Con todo, sabemos que por moitos que sexan os riscos da integración, maior

sería o de perde--lo tren de Europa.

Polo tanto, a mesma integración na Comunidade Económica Europea impoñeranos outras esixencias no goberno da Nosa Terra e, sobre todo, na defensa dos seus intereses.

Non se pode esquecer que o Tratado de Roma non prevía unha política financeira para a realización dunha política rexional, aínda que se establecese a posibilidade dun tratamento especial para algunhas rexións. Foi despois da adhesión do Reino Unido, de Irlanda e de Dinamarca cando se notou un incremento dos desequilibrios rexionais, e se tivo en conta a necesidade duns instrumentos específicos para o desenvolvemento dunha política rexional.

Deste xeito creouse no ano 75 o Fondo Europeo de Desenvolvemento Rexional (FEDER). E apareceron outros organismos que teñen intervencións de mercado carácter rexional, tal é o caso do Fondo Europeo de Orientación e Garantía Agrícola (o FEOGA) e o do Fondo Social Europeo, sen contar coas accións que se fan pola vía dos préstamos ou bonificacións por medio do Banco Europeo de Investimentos (BEI) ou do Novo Instrumento Comunitario (NIC).

Neste cadro de instrumentos de actuación rexional coidamos que é moi importante dispoñer na nosa Comunidade Autónoma dos medios precisos para aporta--los nosos propios criterios á elaboración dos Programas de Desenvolvemento Rexional. Efectivamente, a evolución do FEDER puxo sobre aviso ás autoridades comunitarias do perigo que supuña a redacción dos proxectos que se debían integrar no Fondo por parte dos Estados membros, sobre todo no caso de países cunha gran tradición centralista. E aínda que a nova regulación do Fondo concede unha maior importancia ós Programas de Desenvolvemento Rexional, non cabe dúbida de que os devanditos programas teñen un carácter indicativo, e precisamente por iso a súa elaboración debe contar coa intervención

das autoridades competentes, que neste caso son as Comunidades Autónomas. Nestas circunstancias non podemos prescindir na nosa Administración dos medios precisos para avaliar--los desequilibrios rexionais, para a proposición de programas axeitados ás nosas necesidades, para o seguimento dos plans aprobados para as distintas áreas xeográficas e do seu cumprimento e da súa rentabilidade.

Nesta perspectiva o reto é dobre e comporta, polo tanto, unha dobre dificultade. Dun lado, atender--la propia Administración para facela máis eficiente; doutro lado, adicar máis esforzos ó estudio da realidade nova que é a integración na Comunidade Económica Europea para analizar--las dificultades que provoca e deseñar--las actuacións indispensables para evitar esas dificultades cos medios institucionais que a propia Comunidade ofrece.

Coidamos que isto non será posible se non se actúa nun dobre frente: dun lado, defende--las competencias estatutarias, que non poden ser postas en dúbida por mor dunhas esixencias puramente tecnocráticas. Doutra banda, propiciar un clima de solidariedade por medio da colaboración entre este Parlamento e tódalas Administracións que teñen responsabilidades en Galicia e con Galicia.

Non se pode deixar nas mans do Executivo autonómico toda a inmensa responsabilidade que o reto europeo trae, e moito menos cando lle son alleas (pero non indiferentes) as competencias en política exterior.

Precisamente por iso ofrecemos e pedímo--la instalación dun foro no que se analisen e discutan as posibilidades no que cada parte faga frente ás súas propias responsabilidades (aínda que só sexa a efectos informativos) e no que se procuren artellar (sen prepotencias nin dogmatismos de calquera clase) as solucións máis axeitadas para os problemas que nos próximos anos van estar presentes no horizonte galego.

En canto ó influxo da integración na CEE no noso sistema institucional, que se basea na Constitución, non estamos dispostos a deixarnos convencer por supostos intereses que, ás veces, queren poñernos diante a pantasma dun nacionalismo egoísta, que nós endexamais defendimos, ou unhas esixencias técnico--burocráticas que se queren utilizar en contra do sistema de convivencia que estamos asentando entre tódolos españois, e do que os galegos queremos sentirnos copartícipes. Xa non se pode proclamar que o que algúns chaman rexións estean subordinadas ó Estado. Esta subordinación realmente cabe se se fala en liberdade. A liberdade non se compadece coa sumisión e os pobos libres non obedecen máis cás súas leis e os compromisos que libremente aceptaron.

Entender doutra forma a integración na Comunidade Económica Europea supón, cando menos, un atentado á liberdade e, sobre todo, unha falta de imaxinación que a propia realidade pon de relevo.

Nós non poñemos en dúbida as competencias exclusivas que o Estado ten atribuídas pola Constitución en materia de relacións internacionais. Tampouco descoñecemos--lo artigo 93 do texto fundamental polo que toca á garantía do cumprimento dos tratados que atribúan a unha organización internacional o exercicio de competencias derivadas da Constitución.

Pero deste noso respecto e entendemento non se pode concluir que sen máis, pola vía da integración europea, se vaian baleira--las competencias que esta Comunidade Autónoma ten recoñecidas polo seu Estatuto. E esta non é unha cuestión desprovista de contido, porque o fondo do asunto é propiamente este: se non as Comunidades Autónomas as que executen o Dereito europeo, as competencias que lles están transferidas, ou que se lles poidan transferir no futuro, evaporaranse de contado se temos en conta a amplitude de contido e a variedade

material das normas comunitarias.

Polo demais, non estamos a facer unha declaración de insolidariedade. O contrario, queremos facer presente que ó asumí-la integración en Europa esiximos para as nosas competencias o respecto que a Constitución e o Estatuto imponen, e proclamámola nosa vontade de racionalizalo noso labor neste eido. Para iso dispoñemos de previsións legais, tal e como veñen recollidas nos artigos 21, 22 e 23 da Lei Orgánica do Consello de Estado: "As Comunidades Autónomas, por medio dos seus Presidentes, deben consultar ó Consello de Estado sobre os anteproxectos de leis ou disposicións regulamentarias que haxa que dictar en execución, cumprimento ou desenvolvemento dos tratados, convenios ou acordos internacionais." Aínda sabendo que os dictames non son vinculantes, proclamamos unha vez máis a nosa confianza no xogo democrático e obríganos, como sempre, a usar tódalas posibilidades que as leis nos outorgan en prol dunha mellor gobernabilidade da Nosa Terra e de España.

Agora ben, esta actitude institucional non evita de ningún xeito a necesidade de incardinalo noso labor político no proxecto europeo.

Non é este o momento de facer reconto dos contactos e dos proxectos que neste tema se abordaron na pasada Lexislatura. Ademais, este non é un repaso ó estado da Comunidade Galega: trátase de presentar uns proxectos de actuación que son os que conforman o programa que estamos a ofrecer para reclama-la confianza do pobo galego representado nesta Cámara.

Desde este punto de vista, de cara á integración na Comunidade Económica Europea, as grandes liñas dos nosos obxectivos pódense expoñer así:

Queremos manter e impulsa-lo labor da Comisión formada por representantes das Consellerías máis

implicadas no proceso de integración e que se veñen ocupando dos temas relacionados coa política económica en xeral e cos temas europeos en particular, fundamentalmente no que se refire ó Plan Económico e ós asuntos relativos ós fondos estruturais. En consecuencia, manteranse as reunións sectoriais monográficas coa Secretaría de Estado para as relacións coa CEE, co dobre obxectivo de servir de canle informativa das directrices comunitarias e de expoñela posición da Administración galega en tódolos asuntos que a afecten.

Faremos todo o que sexa posible para amplia-la formación e a información que precisa Galicia para afrontar-las complexidades da integración, procurando unha axeitada posta ó día dos funcionarios das Administracións Autonómica e Local, das institucións interesadas no tema, e de calquera colectivo que pola súa especial significación o precise.

Procurarémola presenza activa da nosa Comunidade nos grupos de traballo que na Administración Central se ocupen dos Programas de Desenvolvemento Rexional, dos Fondos estruturais e da correcta aplicación da Lei de Incentivos Rexionais.

Poñeremos en marcha e impulsa-rémolo labor das conferencias sectoriais que se establezan en coordinación coa Administración Central.

Procuraremos manter un estreito contacto coa Administración Central para a asunción da diversa normativa comunitaria que pode afectar ás disposicións legais de que é a Comunidade Autónoma a autoridade que ten que executa-lo Dereito europeo.

Ampliarémolos nosos contactos co exterior, dentro da debida coordinación coa Administración do Estado, para lograr unha maior presenza de Galicia nas organizacións europeas e especialmente na Comisión da CEE en Bruselas, no Parlamento Europeo en Estrasburgo e Lu-

xemburgo, e nos organismos rexionais.

Manterémo--los actuais contactos para logra--los obxectivos previstos entre Galicia e a Comisión de Coordinación da Rexión Norte de Portugal como vimos xa facendo desde o ano 83.

Coidamos que estas previsións supoñerán para a nosa Comunidade unha verdadeira comprensión dos problemas e unha visión axeitada para a súa solución progresiva.

Con todo, este esforzo por coñece--lo marco internacional, no que temos que nos integrar, non pode facernos ignora--lo punto de que partimos. Aínda coñecendo as grandes posibilidades da Autonomía, e sabendo canto labor se está a facer desde que contamos co noso Estatuto, sería temerario non ter presente que soamente catro anos de Autonomía non abundan para remove--los atrancos e repara--las inxusticias que segue a padecer Galicia.

Pero hai outras dimensións, de moi profunda raigame histórica, que debemos de ter presentes. A solución dos problemas empeza xustamente por recoñecer que o problema existe, por investigar cal é a súa dimensión. Tratarei, en consecuencia, de facer unha cala nos principais problemas de carácter sectorial que nos preocupan.

Preocúpanos o sector agrario, de grande importancia en Galicia, e unha baixa produtividade, tanto pola excesiva concentración de man de obra no sector coma polos reducidos rendementos técnicos da maior parte das explotacións. Débese esta realidade á gran fragmentación das explotacións; ás deficiencias tecnolóxicas, ó subemprego, á deficiente situación sanitaria do gando, ó baixo emprego de razas e sementes selectas, e á pouca formación do agricultor. Todo isto favorece unha estrutura productiva de altos custos, baixa produtividade e baixísima especialización. Tamén se pode apreciar unha escasa mobi-

lidade na propiedade da terra, que contribúe ó mantemento da situación.

O sector pesqueiro mostra como primeiro rasgo unha frota moi desigual, pois mentres que a de altura posúe unha tecnoloxía avanzada e competitiva, a de baixura e parte da de altura está envellecida e a penas conta con dotación tecnolóxica axeitada. Por outra parte, son coñecidas as dificultades existentes nos caladeiros de baixura e a conflictividade na explotación dos bancos marisqueiros, que están provocando unha diminución das especies costeiras e impedindo a rexeneración dos bancos.

O sector industrial sofre, á parte da inexistencia dun tecido social forte, a desproporción entre a concentración dunhas poucas áreas e a extensión territorial galega. Abonda con pensar que os eixos Vigo--Pontevedra e A Coruña--Ferrol suman máis do 75% do emprego industrial galego.

Por outro lado, aínda que algunha industria galega chegase a un grado de especialización forte, o proceso de reconversión industrial bota por terra as asperezas logradas na especialización. Outras ramas industriais (a química, os transformados metálicos, a construción, a madeira, a cortiza) teñen unha boa presenza en Galicia, pero a súa configuración heteroxénea fai que non poidan ser consideradas como liñas de especialización, e a súa actuación limitase a Galicia.

Todas estas dificultades ou deficiencias sectoriais cobran unha nova dimensión polas deficientes estruturas de comercialización que padecemos.

Agora ben, cómpre que os señores Deputados saiban que os atrancos e reorientacións que a nosa integración na Comunidade Económica Europea nos impón, foron rigorosamente analisados polo noso Grupo, de xeito que a Coalición Popular está en condicións de ofrecer a Ga-

licia a política sectorial máis axeitada á realidade do momento, e que eu expoñerei de contado anque non sen antes facer unha precisión: xa sabemos que todo discurso de investidura é, por unha parte, excesivamente longo e, pola outra, incompleto. E coido que os señores Deputados coincidirán en que a análise sectorial debe comenzar polo sector agro-gandeiro.

Os grandes problemas estruturais da nosa agricultura, dos que dei conta en liñas xerais, esixen un intenso esforzo de transformación e modernización que demandan as estruturas comunitarias europeas e o seu grado de competitividade.

E evidente que a agricultura galega, coas excepcións xa sabidas, non ofrece unha taxa de produción acorde coas súas posibilidades naturais. Por iso, é preciso un plan-texamento de obxectivos de Goberno para transformar esta situación.

Neste senso, cómpre manter actuacións xa moi experimentadas, tal é o caso da concentración parcelaria, que é preciso intensificar, superando a taxa alcanzada na lexislatura precedente, que triplicou a media histórica de superficie concentrada.

Do mesmo xeito temos que potencia-la política de extensión agraria, non só mellorando a dotación de especialistas, senón tamén impulsando os centros de Formación Profesional especializada, adaptada ás necesidades reais do sector, e fomentando o asociacionismo agrario para suprir pola vía do fomento as deficiencias estruturais.

medidas que varían, desde poñer en valor superficies incultas, ou mal aproveitadas, ata acadar no campo galego tal grado de competitividade que lle dea o peso que merece na agricultura española e comunitaria. Con tal fin instrumentarémolas medidas axeitadas para promover a creación de agrupacións ou unións de agricultores, co fin de que se utilicen en común a maquinaria e outros medios de produción. Ofreceráse material xenético, animal ou vexetal, que supra as deficiencias actuais; intensificaranse as campañas de actuación sobre a sanidade animal, dirixidas principalmente contra a tuberculose bovina, as bruceloses animais e a peste porcina africana. E, finalmente, sen descoida-la atención debida ó gando cabalar, lanar e caprino, á avicultura e á apicultura, sectores que hai que vertebrar e impulsar, pretendemos que en poucos anos Galicia pase a ser exportadora de gando selecto. A gandería intensiva nos lugares axeitados e a protección das reses autóctonas formarán tamén parte dos mesmos obxectivos.

A política forestal cobra o seu verdadeiro grado de importancia non soamente pola superficie que ocupa o monte en Galicia (case 2 millóns de hectáreas) senón pola súa produción (4 millóns de m³ de madeira, da que Europa é deficitaria), pola súa capacidade de incrementar esa produción e tamén --é preciso dicilo-- polo perigo que os atentados contra esta riqueza por causa dos incendios forestais supoñen.

A transformación que se operou e se segue a operar en Galicia, cando o monte perdeu o seu valor de riqueza para o autoconsumo da casa, esixe reconverter-la situación por

munidades de veciños ou sociedades agrarias de transformación, a creación de novas masas forestais e a reforestación con especies axeitadas, desde as frondosas ás resinosas, e a vixilancia, limpeza e aproveitamento gandeiro dos montes, son outras tantas medidas que serán impulsadas ou postas en marcha na

cultivos mariños, a nosa liña de goberno pasará, indefectiblemente, por exercer unha política rigorosa no que importa á protección do medio, continuando mellorando e intensificando a clasificación de zonas, o repoboamento de especies, a recuperación de bancos naturais, o desenvolvemento de novos sistemas

esforzos para conseguir que o Goberno Central elaborase unha política de reconversión e reindustrialización que corrixisse os desequilibrios do pasado. Galicia non foi oída en cuestión tan importante. Aínda máis, foi impugnado polo poder central un decreto da Xunta que trataba de remedia--las fallas dun futuro.

Pero nós seguimos pensando que o mellor posto de traballo é o que non se destrúe. A partir de aquí buscaremo--la viabilidade das empresas en dificultades, propiciaremo--la innovación tecnolóxica e colaboraremos co sector privado no nacemento de novas industrias e na adecuación das existentes. Graduarémos estas liñas de colaboración e promoción en función de criterios sectoriais e de localización. Naturalmente dentro das nosas posibilidades presupostarias.

Debo referirme especialmente á pequena e mediana empresa galega, que ten unha problemática que non transcende moito á opinión pública, pese a que afronta dificultades importantes, entre outras a súa falta de adaptación ós modernos procedementos de produción. Polo tanto, é imprescindible instrumentar un apoio á xestión empresarial por medio de programas de información e melloras tecnolóxicas. Valla como exemplo a artesanía.

Tamén a minería merece algunha reflexión, por ser unha actividade que nos pode aportar maiores cotas de rentabilidade, incrementando o valor engadido. A colaboración con este sector debe ser decidida e firme, xa que non se pode esquecer que os recursos mineiros --patrimonio de tódolos galegos-- non son renovables.

Polo que lle toca ó sector enerxético, manterémo--lo obxectivo de logra--la explotación de recursos ociosos e de acadar un total cubrimento territorial no subministro de enerxía eléctrica, co que se permitirá mellora--las condicións de vida dos nosos campesinos, ofre-

céndolles medios que lles faciliten a adaptación das súas explotacións ó reto da CEE, ademais de senta--las bases para unha necesaria industrialización.

Por outra banda, os industriais galegos deberán encontrar na Administración Autonómica o asesoramento e os apoios precisos para obter un maior rendemento enerxético por medio de novas tecnoloxías e polo aproveitamento de enerxías alternativas.

Podo dicir, pois, que se as Súas Señorías me conceden a súa confianza, o Goberno de Galicia loitará por unha maior participación do sector industrial na estrutura económica da Nosa Terra. Dicir isto no ano da nosa integración na CEE quere dicir que ese esforzo pasa polo incremento da competitividade e da produtividade nas nosas empresas.

Finalmente, quero referirme a unha aspiración que, como vello amante da miña terra, hai anos que persigo. O meu Goberno considerará prioritarios aqueles sectores industriais que realicen integramente en Galicia o seu ciclo productivo. Este obxectivo, no que non escatimaremos esforzos, fortalecerá a nosa rede industrial e provocará un aumento do investimento na pequena e mediana empresa.

Polo que xa levo dito, poderán constata--las Súas Señorías que a nosa futura acción de Goberno se basea en tres coordenadas: a recuperación económica, a eliminación do desemprego e maila mellora da calidade de vida. As orientacións sinaladas obríganos, pois, a outorgar unha importancia excepcional á política de obras públicas.

Nese senso, xa temos programada a nosa actuación de xeito multidireccional, procurando a máxima rentabilidade dos investimentos, coordinando iniciativas e velando para que o investimento estatal non manteña a súa tendencia á baixa.

Sen dúbida, señores Deputados, lembrarán que xa o Plan Xeral de Estradas fixo un investimento moi importante, en 8 anos, para renovar e ampliar--los 4.900 km. de rede viaria autonómica. Seguindo as directrices marcadas, no vindeiro cuatrienio esperamos conseguir unha mellor comunicación intercomarcal, suprimir--los esganamentos do tráfico automobilístico nos accesos ó centro de Galicia, ampliar--los enlaces terrestres con outras Comunidades e Portugal amais de facer accesibles as comarcas peor dotadas.

Tamén na área da infraestrutura, cómpre referirse a un apartado que resulta vital para o progreso de Galicia: ninguén pode esquecer que vivimos cara ó mar e xa nos últimos catro anos demostramos que unha atención continuada á potenciación dos nosos portos fructifica espectacularmente.

Durante o meu primeiro mandato, triplicámo--lo investimento que habitualmente adicaba ós nosos peiraos o Goberno Central; eu garantí--zolle ós homes do mar que seguiremos nesa liña e ademais ordenámo--los servizos portuarios, potenciámo--los usos alternativos dos peiraos, e esixímo--la nosa participación nas Xuntas de Obras dos portos de interese xeral.

Así mesmo, coidamos que o desenvolvemento nacional do transporte colectivo é unha tarefa inescusable. Xa que logo, entre outras medidas, promoverémo--la renovación do parque de vehículos e a construción e rehabilitación das estacións de viaxeiros e de mercancías.

Remato a análise da nosa acción de Goberno en obras públicas cunha referencia ó que vai se--la nosa política urbanística e de vivenda. É obvia a transcendencia de ámbalas dúas cuestións, xa que aínda queda por artellar un cadro físico urbano axeitado, por procurar unha racional distribución da poboación, por fixar nidiamente os límites entre o solo urbano e urbanizable, por ordenar--lo espazo rural, por acadar,

mediante un plan de necesidade, unha mellor calidade na construción.

Este último aspecto é particularmente importante, xa que a edificación ten en Galicia unha maior antigüidade que no resto de España. O ter xa transferidas as competencias sobre vivenda, a creación do Instituto Galego da Vivenda e do Solo, permitirá non só fomentar--la construción e rehabilitación de edificios a prezos realistas e asequibles, senón tamén ampliar--la oferta de solo urbano, urbanizado, e mellorar--lo medio ambiente urbano. Así mesmo proxectamos establecer unha normativa complementaria da estatal para garantir--la responsabilidade de vendedor e as cantidades entregadas a conta nas operacións de adquisición de vivenda.

Nembargantes, a mellora do benestar social e a mesma recuperación industrial quedan baixo unha pauta inesquecible: a protección do medio ambiente. Superados os atrancos que supón o comenzo dunha política na que moi pouco se fixera en Galicia, ó principio desta Lexislatura atopámonos nunhas excelentes condicións para que, na nova xeira que se nos abre, fagamos realidade a nosa teima de conseguir unha mellor calidade de vida e unha efectiva protección dos nosos recursos naturais.

Para acadar esa meta, cómpre partir do saneamento do medio rural, que plantexa dous problemas importantes: o abastecemento de auga potable e a eliminación de augas residuais humanas e de residuos sólidos. A resolución de ámbolos dous problemas pasa polo rigoroso control sanitario da calidade microbiolóxica das augas e, ó mesmo tempo, polo artellamento de axudas económicas e técnicas para mellorar--los sistemas de abastecemento e depuración.

Polo que atinxe ós residuos sólidos, adiántolles ós señores Deputados que, amais de asesorar e subvencionar ós Concellos, o meu Go-

berno, de ser eu investido, optaría por unha solución moderna e economicamente beneficiosa: a reciclaxe. Tamén proxectámo--la construción, segundo a normativa comunitaria, dunha planta de residuos industriais especiais.

A miña referencia á normativa comunitaria non é gratuita, porque a CEE ten amosado o seu interés pola conservación do medio ambiente, nunha propia e ampla lexislación. De entre ela eu quero salienta--la Carta Europea do Litoral, de enorme transcendencia para Galicia, xa que o noso país --e coído que os señores Deputados coincidirán comigo-- é unha das zonas do continente cunha beiramar máis importante, tanto desde o punto de vista ecolóxico coma do económico. O reto da protección da nosa costa ímolo afrontar coa elaboración de plans de acción integral nas 5 grandes rías galegas e cos lóxicos traballos de saneamento; así mesmo asumímo--lo compromiso de conserva--las máis de 40 zonas húmidas costeiras e illas con valor ecolóxico.

Non é pouca a tarefa de goberno que acabo de perfilar, mais coído que a defensa da natureza non é soamente competencia da Administración. Os cidadáns, tódolos galegos, temos que asumir como traballo colectivo a conservación do noso patrimonio natural. Para iso o meu Goberno procuraría a educación ambiental da cidadanía, complementada co ordenado disfrute das belezaas da Nosa Terra.

Baixo o noso Goberno na anterior Lexislatura, principiou o proceso de adaptación do sistema educativo ás características e necesidades de Galicia, sentáronse as bases da normalización lingüística, déuselle un pulo extraordinario á mellora da infraestrutura educativa e apostouse pola liberdade de ensino e pola igualdade de oportunidades.

As mesmas liñas de actuación son as que hoxe renovo diante desta

Cámara, xa que os nosos obxectivos seguen a estar postos no perfeccionamento do profesorado e en conseguir unha maior igualdade real de posibilidades educativas.

Teño que remarcar, con todo, que na nosa futura acción de goberno seguirá a ser fundamental a tarefa da normalización lingüística. Témo--lo deber institucional e histórico de que a nosa lingua ocupe o lugar que lle còmpre. Pero somos ben conscientes de que iso non terá lugar se non se traballa, fundamentalmente, coas novas xeracións e con todo o rigor que o horizonte cultural nos impón. O uso normal do galego en tódolos sectores do ensino, da Administración, dos medios de comunicación e, en fin, o uso habitual do galego como lingua de instalación, esixe un esforzo grande, pero presidirá o noso labor de goberno.

Na área da educación universitaria, que tanto nos preocupa, tanto no seu aspecto formativo coma de investigación, propoñemos un proxecto de lei consensuado que sexa produto dun labor de conxunto de tódolos Grupos Parlamentarios.

No terreo da política cultural, partimos do fondo respecto á nosa cultura e á nosa vocación europea e pretendemos reafirma--la nosa personalidade e potenciar e difundir--ias inquietanzas do pobo galego. Con esta finalidade propoñemos, na orde práctica, unha estimulación operativa entre a Administración Autonómica e tantas entidades, institucións e organismos serven a unha política que dinamice a actividade cultural da nosa sociedade. O noso gran obxectivo de goberno será o da completa normalización cultural e as súas señorías saben que con tal fin temos que crear unha axeitada infraestrutura, ó tempo que se realizan accións concretas en prol do libro e das bibliotecas e unha política do patrimonio artístico, monumental, arqueolóxico, etnográfico e museístico, que garante a súa conservación e o seu servizo ó enriquecemento

cultural do país.

Seguindo coa análise da política sectorial teño que me referir, aínda que sexa moi sinxelamente, a un sector moi querido por min e ó que é moi sensible o noso pobo.

Non quero inicia--las miñas consideracións cunha amarga crítica ós que nos están negando a posibilidade de que os galegos artellemos na nosa propia terra unha política sanitaria global. Pero como tódalas forzas políticas galegas formularon na pasada campaña electoral a súa posición sobre o INSALUD, teño que dar conta de que o Goberno Central continúa a impedir unha transferencia que xa está confirmada desde o pasado setembro. E no caso de que sigamos nesta anómala situación, acudiremos ó Tribunal Constitucional para a lexitima defensa dos nosos dereitos constitucionais e estatutarios.

Temos por diante o difícil labor, tan apaixoante, de mellora--lo sistema sanitario da sociedade galega. E aínda que sabemos que o noso punto de partida é unha desalentadora situación, con deficiencias graves na infraestrutura e con niveis sanitarios por debaixo da media nacional, cun persoal ó servizo das institucións hospitalarias e ambulatorias insatisfeito e desanimado, non por iso deixamos de proclama--los nosos principios, que consisten na aplicación do principio de que hai que facer social a asistencia e libera--la xestión, en lle ofrecer ó pobo galego a libre elección do médico e do centro sanitario, cun sistema realista baseado en plans pilotos. Pretendemos, así, chegar á utilización de tódolos medios, públicos e privados, dentro dunha concepción integral do sistema sanitario galego, en función da calidade e da acreditación na rede de asistencia única galega. Un proxecto de lei que presentaremos no marco xurídico no que se desenvolverá a política sanitaria global, en canto recibámo--las transferencias pendentes.

No campo da saúde pública convén insistir no labor xa iniciado de darlle toda a súa importancia á medicina preventiva, desenvolvendo a rede de equipos específicos multidisciplinares que xa veñen funcionando nas Delegacións Provinciais de Saúde e nos Centros de Saúde de atención primaria, que seguiremos a construír e a equiparar nunha política de acercamento ó usuario.

Tódalas actuacións sectoriais están presididas, naturalmente, pola pretensión de acabar co desemprego, ou polo menos de varia--la súa tendencia. A crise económica e a entrada nunha nova era tecnolóxica converteron o desemprego no problema máis serio das sociedades máis desenvolvidas, problema que non se pode abordar coa simple demagogia ou as promesas de moitos ceros.

O noso Goberno terá o seu permanente na adecuación dos niveis de emprego á oferta de traballo e iso pese a que tamén neste campo se nos negue o traspaso dos servizos apropiados e das súas dotacións presupostarias.

Coincidirán comigo as súas Señorías en que non podemos pensar no pleno emprego, nin tampouco proceder á cuantificación das expectativas de creación de postos de traballo. Pero a orientación da nosa política sitúase en dúas vertentes: dun lado, tratar de reduci--lo excedente de man de obra que xere a modernización do sector primario e, doutra banda, ademais de afronta--la situación dos sectores en reconversión, poñe--los nosos esforzos en que non se nos frustren as ilusións e futuro da nosa xuventude.

Neste camiño, xa principiado na anterior Lexislatura, o Goberno que eu presida propoñerá, coa colaboración doutros organismos e dos axentes sociais, participar en empresas; estimula--lo investimento público orientado a xerar emprego; apoia--la iniciativa privada financiando investimentos, fomentando a

to marca unhas liñas fundamentais; aínda máis, dá unha orientación que todos temos que buscar na súa letra e no espírito que a inspirou. Poucas normas poden semellar máis claras ca esta que nos di: "A organización territorial terá en conta a distribución da poboación galega e as súas formas tradicionais de convivencia e asentamento". O problema principia a ser unha importantísima preocupación, cando se queren enche--los conceptos, cando se quere adiviñar que mandato nos obriga.

Cómpre non vira--los ollos cara ó pasado. O tradicional non é repeti--lo que xa pasou ou o que está pasando. A poboación non é unha esperanza soñada ou un anxeio utópico; xa antes de que nós nacesemos había modos de calcular esta realidade social, esa mesma realidade que hoxe podemos debuxar en mapas, en pirámides, en gráficas. A convivencia é un desexo --non sempre conseguido-- de facer realidade pacífica o inalienable afán do home por ser un ser social. O asentamento do pobo pretendeu sempre estar ó servizo desa convivencia pacífica e hoxe non podemos pretender que o que foi e puido valer no pasado, nos ate agora as ás de liberdade que impón o presente e demandará o futuro.

Trato de adiviña--las nosas obrigas desde estas miñas reflexións e contemplo o apartado terceiro dese artigo 2 do Estatuto: "Unha lei do Parlamento regulará a organización territorial propia de Galicia de acordo co presente Estatuto". Esta previsión xurídica, que se complementa e configura no arti-

misión que o Parlamento ten encomendada. E, polo tanto, estimamos que é aconsellable, de acordo co previsto no Regulamento desta Cámara, que a iniciativa lexislativa neste aspecto concreto de desenvolvemento básico, corresponda a todos os Grupos Parlamentarios e así se nomee a Ponencia que asuma o labor de facer actual a previsión que, con xenerosidade, recolleu o artigo 2 do Estatuto.

Non obstante, cómpre dicir que hai certos sectores da Administración que, pola súa propia e específica función, están xa instalados en todo o territorio galego. A Administración docente, a sanitaria, por non falar doutras ramas, que exercen a súa función directamente cos administrados --como poden ser-- las Axencias de Extensión Agraria-- permítennos dicir que hai unha Administración prestadora de servizos, que precisa dunha coordinación que posibilite, de primeiras, coñecer mellor as necesidades das nosas comarcas.

Por outra banda, as posibilidades dunha acción administrativa coherente e modernizadora hai que contemplalas desde a consideración das variadas Administracións que coinciden e están instaladas en Galicia. Falo, como é doado de comprender, das Administracións Locais.

Permítanseme algunhas previsións sobre este importante tema.

De especialísima importancia é a problemática que ten plantexada a coexistencia de diversas Administracións nun mesmo territorio e,

investigación e promovendo contratacións temporais e a tempo parcial; subvencionaa--las empresas que metan nos seus cadros de traballo xente nova, minusválidos e parados; impulsa--la formación técnica e profesional da nosa xuventude e tamén os apropiados cursos de reci-

desenvolvemento dunha Galicia que xa non precise pecha--las suas portas para evitar que ninguén saia, parafraseando a Celso Emilio. Pola outra banda, revitalizarémo--ios lazos cos galegos de fóra, de xeito que poidamos configurar unha Comunidade de dimensión universal e un

doctrina do Tribunal Constitucional, non podemos por menos de mirar con preocupación o desenvolvemento da Disposición Adicional terceira do noso Estatuto, sobre todo se consideramos tanto a garantía suprema do artigo 141 da Constitución Española, coma se ollamos para a historia administrativa española, que nos dá conta de diversas vicisitudes polas que foi pasando a provincia desde a súa implantación en 1833.

Os contados intentos de resolver este problema pola fácil vía da coacción legislativa, mostráronse xa constitucionalmente imposibles no caso catalán; politicamente insuperable no vasco; e están sen solución no caso valenciano. E aínda que nós esteamos de acordo co espírito que informa a Disposición Adicional terceira, non por iso negámo-la dificultade de buscar unha fórmula que permita a prevalencia dos intereses xerais de Galicia e sexa, ó mesmo tempo, respetuosa coa autonomía que as Deputacións teñan recoñecida na Constitución. Deste xeito, non imos nós permitir ningunha medida que o control da legalidade constitucional poida converter, sen máis, nun xesto para a galería ou nunha doada demagogia que para nada serve.

Xuramos no seu día a Constitución e o Estatuto, e ese mesmo xuramento obríganos a unha actuación que teña presente e sexa fiel ó bloque xurídico fundamental, sen que primen por riba desta fidelidade e desta rigorosidade xurídico--políticas, preconceptos que a exactitude dun Estado de dereito arrombaría doadamente.

Deste xeito pensamos que a co-ordenación que pide a Disposición Adicional terceira do Estatuto ha ser un froito que nos ten que dar, quizais despois de moitos traballosos intentos, o sentimento autonómico que ten que encher tódalas institucións galegas.

Sentados estes criterios fundamentais poderíase pensar agora no

estudio inmediato dun proxecto de lei que establecese uns órganos consultivos nos que se puidesen discutir e adoptar criterios de actuacións interadministrativas que fosen proporcionando vías de coordinación e, mesmo, se puidesen establecer proxectos de actuación concretos que recollesen e amparasen os diversos intereses en xogo, entendendo así as diversas necesidades que cada Administración coñece mellor. Tal labor, axudado por unha eficaz información estadística e sociolóxica e por unha política seria e rigorosa de incentivos técnicos e económicos e por colaboracións de tipo funcional ou técnico, podería contribuír á creación dunha conciencia colectiva que atenuase a non desexable competencia entre as Administracións interesadas. Non obstante, entendemos que a magnitude do problema e a súa especial complexidade aconsellan outra vía de actuación quizais máis demorada, pero seguramente máis ambiciosa.

Nos grandes temas institucionais, sobre todo naqueles que supoñen un desenvolvemento básico do Estatuto, nunca é suficiente un parecer ou unha opinión, aínda no caso de que fose maioritaria. Cando están en xogo os presupostos básicos de organización da Comunidade, é sempre preferible chegar a un acordo institucional que permita unha solución aceptable por tódalas forzas políticas.

Deste xeito, tamén neste caso é aconsellable e oportuno recorrer ó procedemento legislativo especial, previsto para os proxectos e proposicións de lei de desenvolvemento básico do Estatuto. Deste xeito, o Grupo Popular, que conta con máis da quinta parte dos Deputados que esixe o Regulamento da Cámara, propondrá que a iniciativa parlamentaria sexa exercida polos Grupos e que se nomee unha Ponencia que elabore o texto da proposición de lei que cómpre para acadar--los obxectivos que marca a Disposición Adicional Terceira do noso Estatuto.

Outro tanto, aínda que nun plano diferente, cabe dicir no que lles toca ás Administracións municipais. Non se pode certamente xulgar cos mesmos raseiros ós 312 concellos galegos. E sen entrar agora en distincións entre as importantes conurbacións da Coruña e Vigo, o certo é que as diverxencias no territorio seguen a ser de moita importancia e iso sen contar co diferente grado de evolución que teñen A Coruña e Pontevedra en relación con Lugo e Ourense.

Polo demais, o espallamento da nosa poboación, que fai ás veces moi difícil a distinción entre o rural e o urbano, dá conta das moitas dificultades con que se atopan no exercicio das súas funcións os nosos entes locais.

Non fai falla enumerar as carencias que os nosos concellos padecen, das que non é a menor a de non contar en moitos casos cos axeitados instrumentos que o urbanismo demanda. De tódolos xeitos esta carencia é un só dos exemplos que se poden poñer.

Desde tal perspectiva, o Goberno que eu poida presidir propoñerá-

deste tipo non é incompatible coa outra, pero a nosa pretensión final é lograr un dispositivo de asesoramento rápido e eficiente, que poida evitar actuacións non axustadas ó dereito, salvaguardando así non só os dereitos dos administrados, senón que o asesoramento que se faga non teña carácter nin preceptivo nin vinculante; pero si pretendemos que os servicios de asesoramento sexan demandados pola súa mesma calidade e o conseguinte aforro que puidesen procurar.

C) Finalmente, pretendemos potenciar o asesoramento financeiro das Corporacións Locais, tal como xa se iniciou na pasada legislatura.

Por outra banda, tamén é preciso reflexionar sobre os problemas económicos que a mesma Administración Galega (por non falar de Autonomía en si) ten plantexados.

Non vou recordar tampouco agora o esforzo que presidiu a nosa actuación neste terreo, non soamente cinguíndonos a estruturar unha Administración moi contida na súa expansión, senón tamén disputando, ás veces ata o cansazo, a última peseta que cremos que se lle debía a esta Terra. Pero nos nosas decisións

ro, nunha perfecta incertidume, que fai malgastar en disputas incomprendibles as enerxías necesarias para administrar ben os nosos recursos.

Vimos denunciando desde hai tempo que, pese ás proclamacións do Goberno Central, o afianzamento do Estado das Autonomías está sometido ó perigo dunha involución, que ten o seu precedente máis inmediato nas bases ambiguas ou contradictorias que a Administración Central utiliza ó negocia--las transferencias (o caso do INSAIUD é especialmente demostrativo) e que tememos que nun futuro poida pretender afoga--las posibilidades económicas das Autonomías e polo tanto, conseguirla

productos financeiros galegos que poidan capta--lo aforro privado.

Con este pensamento por diante proclamo a miña vontade de conseguir, máis ca unha responsabilidade de Goberno, un principio de gobernabilidade, que eu entendo como a creación dun contexto político no que os Grupos Parlamentarios, os do Goberno e os da oposición, estean abertos ás influencias das razóns obxectivas, positivas e negativas, que esixen concretar accións de goberno. Manifesto a miña vontade de facer claro e transparente o proceso de goberno, de proseguir con criterios abertos e flexibles na institucionalización de Galicia, de penetrar con espírito de goberno e non

chego por desexo democraticamente manifestado polos cidadáns de Galicia.

Así, podo rematar dicindo que o obxectivo é Galicia. A ese obxectivo está referida toda a acción política desta Cámara. Nese obxectivo todos e cada un témo--lo noso compromiso ou posibilidades diferentes, e, polo tanto, con responsabilidades delimitadas de acordo con esas posibilidades.

Señoras e señores Deputados: comenzaba este discurso facendo lembranza da data do 7 de xaneiro, que ocasionalmente coincidiu coa do pasamento de Alfonso Daniel Rodríguez Castelao. Hoxe a miña intervención ten lugar precisamente nos inicios dun ano integramente adicado á súa figura, exemplar e única, e cando só faltan días semanas para a celebración do día 30, data do seu nacemento.

Traio estas datas para lle render tributo a quen tanto loitou pola nosa Autonomía. Na súa memoria, parte integrante e viva da memoria colectiva de tódolos galegos, a maior ledicia que eu podo expresar nesta xornada, é a de celebrar precisamente a segunda Sesión de investidura: esta é a máis enérxica e convincente proba de que estamos a facer historia e que esta historia fai xa irreversible --cada vez máis e máis-- o proxecto autonómico que camiña arroupado pola vontade do pobo galego.

Unha vontade que vén, así mesmo, da man dunha ambición que conxuga intereses longos e afincados profundamente nos anceios seculares de Galicia: a ambición de edificar, para a Nosa Terra, un horizonte de progreso e de futuro, porque somos un país cheo de posibilidades, de xeito tal que, se de algo podemos dispoñer hoxe con autenticidade, é de ilusión e confianza no porvir da nosa Comunidade.

Sexamos, pois, consecuentes con esa vontade popular, expresada nidiamente nas pasadas eleccións. Se-

xamos consecuentes co espírito de convivencia manifestado, en todo intre, pola cidadanía galega, como base fundamental para a recuperación económica, social e cultural de Galicia.

Eu, pola miña banda, quero expresar outra vez o meu desexo máis sincero, que é o da apertura, o da chamada á colaboración de todos vostedes, persoas, partidos e institucións. Con ese ánimo aberto que xa expuxen antes da campaña electoral, durante a campaña electoral e despois dela, comparezo diante das Súas Señorías para pedirilles, humildemente e, con enerxía, que entre todos fagamos posible a gobernación da Nosa Terra durante outros catro anos. Gobernación que xorde para defende--lo noso Estatuto, a nosa identidade como pobo, e os nosos intereses.

Para que Galicia sexa un país onde se viva en paz, en xusticia, en progreso, en benestar social. Para que Galicia, en fin, viva en liberdade. Porque podemos ser un pequeno país, pero estou absolutamente convencido de que somos unha grande e fermosa patria.

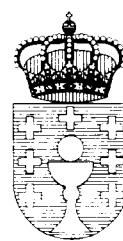
Señor Presidente, señora e señores Deputados, solicito a confianza da Cámara.

(Aplausos dos bancos da dereita).

O señor PRESIDENTE: Suspéndese a Sesión, que, tralo tempo de interrupción de corenta e oito horas, fixado polo Regulamento, reiniciárase o xoves, día dezaseis, á unha da tarde.

Suspéndese a Sesión.

Eran as doce e trinta minutos da mañá.

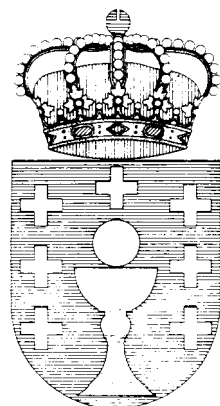

Vol. 0	Regulamento do Parlamento de Galicia
Vol. 1	Estatuto de Autonomía de Galicia Lei da sede das institucións autonómicas Lei reguladora da Xunta e do seu Presidente
Vol. 2	Lei de normalización lingüística
Vol. 3	Lei de limitacións á propiedade nas estradas non estatais de Galicia
Vol. 4	Lei de recoñecemento da galegitude Lei de Fundacións de interés galego Lei do Consello da Cultura Galega
Vol. 5	Lei de Presupostos da Comunidade Autónoma para 1982 Lei para o incremento dos tipos de taxas de contía fixa Lei de Presupostos da Comunidade Autónoma para 1983
Vol. 6	Lei de sanidade escolar
Vol. 7	Lei de xestión económica e financeira pública de Galicia
Vol. 8	Lei reguladora do Consello Asesor de RTVE en Galicia Proposición de Lei da terceira canle de televisión Lei da Compañía de Radio-Televisión de Galicia
Vol. 9	Lei do Valedor do Pobo Lei de símbolos de Galicia
Vol. 10	Lei do Fondo de Compensación Financeira Lei de Presupostos da Comunidade Autónoma de Galicia para 1984 Lei de asignación de recursos fixados polo R.D. Lei 3/1984 á C.A. de Galicia Lei de Presupostos da Comunidade Autónoma de Galicia para 1985
Vol. 11	Lei de eleccións ó Parlamento de Galicia Lei de gastos electorais
Vol. 12	Lei de ordenación da pesca Lei de ordenación marisqueira Lei de sancións en materia pesqueira, marisqueira e cultivos mariños

Distribúe
GALAXIA
Reconquista, 1 - Vigo
Teléfonos (986) 432100 - 433238

De venda
en librerías

DIARIO DE SESIONS

PARLAMENTO DE GALICIA

II LEXISLATURA

Presidencia do Excmo. Sr. D. Antonio Rosón Pérez

Sesión Plenaria n.º 5

Sesión de Investidura (Continuación)

Celebrada o venres 17 de xaneiro de 1986

ORDE DO DÍA (Continuación)

Punto único:

Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, presentación do seu programa de goberno e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3. do estatuto de Autonomía de Galicia.

SUMARIO

Ábrese a Sesión ás sete e corenta minutos da tarde. Continúase coa Orde do día.

Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, presentación do seu programa de goberno e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3 do Estatuto de Autonomía de Galicia .. páx. 99

O señor Presidente explícalle á Cámara que, antes de someter a unha segunda votación a proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, por acordo da Mesa e da Xunta de Portavoces, se vai abrir un breve turno de intervencións para fixar posicións en relación co programa presentado polo candidato á Presidencia da Xunta de Galicia. Indica que o señor candidato disporá dun tempo de dez minutos, e dun tempo de cinco minutos os representantes dos Grupos Parlamentarios, e aclara que o Grupo Mixto ten que dividi-lo tempo entre os dous representantes que o integran.

Seguidamente, fai uso da palabra o señor candidato (Fernández Albor). A continuación, para fixar definitivamente a súa posición antes da votación de Investidura, fan uso da palabra os señores Beiras Torrado (Grupo Parlamentario Mixto), Nogueira Román (Grupo Parlamentario Mixto), González Mariñas (Grupo Parlamentario Coalición Galega), González Laxe (Grupo Parlamentario dos Socialistas) e Barreiro Rivas (Grupo Parlamentario de Alianza Popular).

Segunda votación nominal de Investidura do candidato á Presidencia da Xunta de Galicia páx. 104

O señor Presidente indica que se vai proceder á votación nos términos establecidos no artigo 92 do Regulamento, ou sexa, na modalidade de nominal e pública por chamamento, e rógalle ó señor Secretario que saque ó chou o nome do Deputado polo que comenza a devandita votación. Así o fai o señor Secretario (Núñez Carreira). O chamamento comenza polo Deputado don Ramón de Vicente Vázquez e continúa por orde alfabética.

Efectuada a votación, deu o seguinte resultado: votos emitidos, 71; a favor da Investidura, 34; en contra, 37.

O señor Presidente anuncia que, ó non acadalo candidato proposto a maioría simple requirida, a Presidencia, conforme ó previsto no artigo 15 do Estatuto de Autonomía de Galicia e no Regulamento da Cámara, tramitará unha nova ou sucesivas propostas.

Levántase a Sesión.

Eran as oito e media da noite.

O señor PRESIDENTE: Continúa a Sesión.

Por acordo da Mesa e da Xunta de Portavoces, antes de proceder á segunda votación, ábrese un curto debate para fixar posicións, no que pode intervi-lo señor candidato por tempo de dez minutos, e o Portavoz de cada un dos Grupos Parlamentarios por tempo de cinco minutos, menos o Grupo Mixto, que ten que dividi-lo tempo.

Intervención do señor candidato.

O señor FERNANDEZ ALBOR: Señor Presidente, señora e señores Deputados, non quero aproveitar estes dez minutos para facer unha nova Sesión de Investidura, senón soamente dicir que me someto ó que decida esta Cámara. Eu seguirei sempre servindo ó pobo galego e todo o que faga esta Cámara, que é a representante do pobo galego, a min paréceme ben, aínda que lle recordo á Cámara que nas eleccións do 24 de novembro o pobo galego se manifestou claramente. Pídolle á Cámara que non se esqueza desta manifestación, sobre todo para non deixar a este pobo moito tempo coas enormes obrigas que ten, co feito da reconversión naval, co feito da entrada en Europa e co feito da financiación autonómica.

Sigo coa man tendida a tódalas forzas desta Cámara, especialmente ás que non son socialistas, porque naturalmente nós témo-la obriga de defende-los nosos principios que non son desa ideoloxía.

Decida o que decida a Cámara, eu sometereime. Decida o que decida a Cámara, eu estarei sempre ó servicio do pobo de Galicia. E, decida o que decida a Cámara, eu seguirei as conversas que sexan precisas para que asíña Galicia teña un Presidente da Xunta.

Moitas gracias, señor Presidente, señora e señores Deputados.

O señor PRESIDENTE: Señor Beirras, ten dous minutos e medio.

O señor BEIRAS TORRADO: Ben, entón hoxe coma nos espazos da televisión, medidos por cronómetro.

Señor Albor, respondéndolle á súa última chamada, eu faríalle unha suxerencia, con moitísimo respecto, unha suxerencia non socialista e non marxista. Faga vostede unha proposta que realmente reestructure politicamente Galicia nas súas institucións propias como país, non lle deixando máis pé nin máis espacio ás institucións que fragmentaron Galicia a final do primeiro tercio do século XIX, co liberalismo burgués. Faga vostede unha proposta que ademais potencie esa estruturación política de Galicia fronte a ese Estado central que segue a ser central e hexemónico, con ou sen Autonomías, e seguramente vostede pasará daquela á historia de Galicia ou, cando menos, á historia dos enigmas históricos de Galicia.

Moitas gracias, señor Presidente.

O señor PRESIDENTE: Ten a palabra o señor Nogueira durante o mesmo tempo.

O señor NOGUEIRA ROMAN: Señor Presidente, Señorías, o Partido Socialista Galego-Esquerda Galega quere o pleno autogoberno nacional de Galicia e considera que a Autonomía é un logro histórico que hai que prestixiar e superar.

O Partido Socialista Galego-Esquerda Galega quere o socialismo. Como mínimo, quere hoxe un sistema económico máis rico e máis xusto. O noso partido da esquerda nacionalista é un partido democrático, un valor cada vez máis valioso.

Señor candidato, Coalición Popular non prestixia nin quere superala Autonomía. Non pretende un

sistema económico máis rico nin máis xusto; é un partido de dereitas. Non é bo para a democracia que un partido instrumente un sistema político buscando o seu propio interese de grupo. O seu programa non é válido e vostede non demostrou capacidade política suficiente nos pasados catro anos. Por iso o noso partido votará que "non". Queremos outra solución de goberno.

Para isto presentamos un programa realista que cremos beneficioso para o noso pobo e as clases traballadores. Seriamos un partido pintoresco ou irresponsable se, desde a nosa posición política, non procurásemos unha alternativa de goberno plural. Creemos que a maior parte de Galicia o espera e o necesita.

Máis nada, moitas gracias.

O señor PRESIDENTE: Polo Grupo Parlamentario de Coalición Galega, ten a palabra o señor representante. Son cinco minutos, Señoría.

O señor GONZALEZ MARINHAS: Moitas gracias, señor Presidente, con máis brevidade da que o Regulamento permite.

Trala exposición feita polo señor candidato, que na nosa opinión en nada arrequece ou varía as conclusións do debate de onte, nesta breve intervención de fixación de posturas, en nome do meu Grupo quero precisa-lo noso posicionamento en tres puntos moi claros.

En primeiro lugar, Coalición Galega, que non atopa neste momento motivos nin razóns para cambiar a súa decisión política nesta investidura, quere expresar que nunca nos pechamos nin nos pecharemos a colaborar na gobernabilidade de Galicia. Fixemos sempre gala, e seguiremolo facendo, de contribuír á boa gobernabilidade de Galicia. Unha gobernanza para Galicia que quere propiciar desde un auténtico programa para a Nosa Terra,

preciso, que posibilite o desenvolvemento xusto e equilibrado da nosa Comunidade Autónoma, e que aproveite toda a virtualidade creativa, integradora, que a Autonomía e o noso Estatuto conlevan.

Quero expresar nesta Cámara que esta vontade nosa non está pechada a ninguén. Hai na Cámara catro Grupos que son sintetizadores parlamentarios de diversos partidos políticos, que entendemos que deben seguir falando desa gobernabilidade que é cousa de todos, facéndoo cada un desde a forza, desde o grao de forza e de responsabilidade política que cada un ten nesta Cámara. Cómpre facelo tamén sen angurias, sen caer de ningún xeito na trampa de urxencias desmesuradas nin na tentación partidista de tensionar artificialmente as cousas, falando mesmo de novas eleccións en Galicia, cando, en realidade, o que está ocorrendo en Galicia, o que está ocorrendo nesta Cámara, é simplemente o normal desenvolvemento dun proceso parlamentario de investidura, que ten os seus trámites, que ten as súas etapas. Polo tanto, non hai motivo ningún para as acuciosidades nin para os alarmismos.

En segundo lugar, a esta situación, a este futuro inmediato, chegamos por unha decisión parlamentaria adoptada onte e que hoxe probablemente será referendada -non o sei nin quero anticiparme ás decisións desta Cámara, como é natural-, pero é unha decisión que, polo que afecta ó noso Grupo, vén avalada e está plenamente xustificada por unha serie de antecedentes políticos que eu non quero furtar á consideración das súas Señorías. A propia consolidación de Coalición Galega, afectada por incidencias de interesada captación política; a actitude de Coalición Popular no trámite de elección da Mesa do Parlamento, con actitudes de marxinación e configurando un órgano de goberno parlamentario non plural e proporcional, senón bipartidista e de preponderancia artificial da maioría minoritaria; a mesma actitude que indubidablemente é conse-

cuencial da anterior, sostida na fixación do número de Deputados de cada Grupo que se deberían integrar nas Comisións Parlamentarias -aínda que naturalmente isto non sexa responsabilidade directa dun determinado Grupo político-contrasta coa proporcionalidade do Pleno; as respostas vagas, imprecisas ou, polo menos, sen un compromiso político serio respecto desas seis medidas mínimas, propostas por Coalición Galega, como previas condicións ambientais, digamos de moralización da nosa vida pública galega, especialmente no ámbito provincial, previas condicións suliñadas polo meu partido como imprescindibles para a posibilidade dunha aproximación programática de goberno e que, sen embargo, foron respostadas xenericamente e sen un compromiso firme, real, serio e asinado por parte, xustamente, dos axentes encargados do seu cumprimento.

Esas declaracións inflexibles, tanto por parte do cumio nacional de Alianza Popular, coma por parte da base provincial de Coalición Popular, situaron de propósito as nosas conversas nunha aporía, máis ou menos deliberada, de quen non quere recoñece-la necesidade dun cambio substantivo de comportamentos e actitudes políticas que xa non son válidas.

E, por último, esa vagorosa resposta dada polo señor candidato ás nosas obxeccións ó seu programa de goberno, non respostadas formalmente na súa maioría e respostadas xustamente respecto da política provincial, do tema das Deputacións provinciais, cun compromiso formal, persoal, do candidato, que valoramos, pero dificilmente sostido por quen debería atopar, no cambio do seu comportamento político, a seguridade dunha mellor satisfacción das demandas políticas da nosa sociedade galega actual.

Todo isto, señor Presidente, señores Deputados, configura un marco que é inseparable da nosa decisión deste día. Un marco que se completa con certas actuacións ex-

traparlamentarias, precedentes á campaña electoral, nas que eu non quero entrar porque hai implicadas persoas que son protagonistas nesta Sesión parlamentaria, pero que tamén inflúen, sen dúbida, na posición psicolóxica e política do meu Grupo de Coalición Galega. E inflúen porque afectan a un componente que é básico na vida política, que é a credibilidade. E dicir, esa posibilidade, á que nós non renunciámos, de confiar na grandeza das palabras, dos compromisos verbais de carácter persoal, rexeitando se iso fose así -mesmo por molesta inelegancia de espírito a garantía dos compromisos asinados polos correspondentes responsables das decisións e accións directas.

Coalición Galega non pode, por estes antecedentes que estou describindo, situarse nesa posición mental de confianza. Ante un dilema tan cruamente plantexado, ante un dilema tan cruamente afirmado entre o continuismo complacente con todo iso e unha renovación colectivamente asumida, entendemos que non cabe a abstención. A inacción, a abstención é confirmación. O que cala, di o vello adaxio, outorga.

E, en terceiro lugar -e remato-, por todo isto Coalición Galega entende que, entre os diversos Grupos da Cámara, sen excluír obviamente ó que hoxe vai probablemente ver rexeitado o seu candidato, hai que propiciar unha nova perspectiva na que o noso Grupo, desde ese irrenunciable afán do que vimos facendo gala, ese irrenunciable afán de favorecer unha boa gobernanza de Galicia, poida con serenidade, con reflexión, sen angurias e, sobre todo, con coherencia política, exercer dignamente a súa responsabilidade.

Máis nada, moitas gracias.

O señor PRESIDENTE: Ten a palabra o señor representante do Grupo Parlamentario Socialista.

O señor GONZALEZ LAXE: Señor Presidente, Señora e Señores Deputados, na Sesión de hoxe penso que pouco se lle pode engadir á de onte. A fixación de posturas que teñen os Grupos Parlamentarios xa vén definida polo debate que onte tivemos nesta Cámara e, polo tanto, dificilmente se poden salientar novas cuestións e, sobre todo, poñer enriba da mesa, é dicir, na sala deste Parlamento, novas ideas.

Para nós continúa a ser insuficiente a proposta que presenta o Grupo de Coalición Popular para ser investido o señor Fernández Albor como Presidente da Xunta de Galicia. Mantémo-las características e as premisas que dixemos onte: falta de calidade, de rigor, de compromiso e de estabilidade.

Nós entendemos que o xogo parlamentario significa que ten que haber un entendemento democrático. Este entendemento democrático, esta convivencia democrática, é a que permite e a que lle dá viveza ó que é a democracia e ó que é o parlamentarismo. E aquí, evidentemente, non se pechan tódalas portas nin tampouco se abren, nin tampouco iso pode significar frustracións.

A sociedade galega non está frustrada polo resultado de hoxe; a sociedade galega está vendo que do xogo parlamentario, da democracia, da convivencia e do entendemento sempre existen saídas. En democracia sempre existe saída e temos que poñer todo o noso esforzo para atopar que esa saída, que moita xente quere dun sitio e outra xente quere doutro. Pero sempre haberá unha saída porque aí está a esencia, a base do que é a democracia, do que é a convivencia e do que é o entendemento democrático.

Esa saída tenlles que dar resposta a tódolos problemas que ten Galicia, tenlles que dar solucións axeitadas que estén incluídas dentro do que permite o xogo parlamentario e o xogo democrático. Polo tanto, os resultados non son a frustración; para nós, particular-

mente, para os socialistas, son a esperanza.

O pobo galego pode estar tranquilo de que aquí non hai unha frustración polos resultados que poidamos acadar todos nós, as Señorías aquí presentes, co seu voto, senón que para nós se abre unha esperanza.

Os socialistas imos votar con liberdade, de acordo coas nosas conviccións. E imos votar con responsabilidade, porque estamos a construír Galicia. E queremos que este voto negativo que hoxe imos dar aquí nesta Cámara se converta nun voto afirmativo no próximo, no futuro poder de Galicia, que estamos seguros que chegará algún día.

Señor Fernández Albor, as cousas son como son, non como nós queremos que sexan.

Moitas gracias.

O señor PRESIDENTE: Ten a palabra o señor representante do Grupo Parlamentario de Coalición Popular.

O señor BARREIRO RIVAS: Gracias, señor Presidente. Señora e señores Deputados, a sistemática do Regulamento desta Cámara ponme a min no especial e raro trance -teño que dicilo asíde ser quen peche este debate de investidura. Polo tanto non me podo escapar da tentación de facer unhas lixeiras referencias ás intervencións, antes de dar unha nova versión, unha nova fixación da posición do meu Grupo Parlamentario.

Tomei do señor Beiras a palabra "enigma" cando lle aconsellaba ó candidato que polo menos podía iniciar unha traxectoria -creo interpreta-las súas palabras que o convertería cando menos nun enigma histórico, entendendo estas palabras como positivas. Se algunha cousa non é o candidato Fernández Albor, é un enigma. Todo o contrario do candidato Fernández Albor é o enigma. O candidato Fernández Al-

bor son catro anos de realidade da Autonomía de Galicia, catro anos de alicerces das institucións galegas, catro anos de esperanza dun pobo. Catro anos que alguén terá necesariamente que continuar e a maior honra que pode ter neste momento o candidato Fernández Albor é precisamente a de que, sexa cal sexa a traxectoria que leve os próximos anos, o próximo futuro da Autonomía de Galicia, esa traxectoria estará continuando. El empezouna, el sentouna, el definiuna. Tan ó contrario do enigma é esa cuestión, que o referendo do voto popular fixo necesario que o primeiro dato de investidura pasase precisamente por esta nova intención de investidura do candidato Fernández Albor.

Señor Nogueira: o xuício de valor de que a Coalición Popular non prestixia á Autonomía Galega e nada menos que ata un certo xuício de valor no feito da posición política, é cando menos unha posición antidemocrática, que entendo desentoa no conxunto da Sesión de Investidura. O feito de que non se estea de acordo coas posicións políticas, programáticas ou estratéxicas do Grupo Popular, non autoriza, señor Nogueira, a poñer en dúbida que, dentro do prestixio conxunto que ten esta institución, unha parte moi importante, a porcentaxe máis alta, radica sobre a función maioritaria do Grupo Popular.

Desde logo a instrumentación que faga o Grupo Popular dos intereses de Galicia no seu favor non é distinta da que faga vostede, porque é a través dun programa, que témo-la obriga de expoñer primeiro, e despois de poñer en práctica. E facémolo co mesmo referendo popular que ten vostede. Decía: "para iso nós presentamos un programa realista". E para iso, señor Nogueira, quedou vostede con 3 deputados en vez de 34.

Señor Mariñas: ¡oxalá que esta vez o tempo faga posible o que o tempo acostuma tender a facer imposible! Coincido con vostede e quero coincidir de todo corazón na espe-

ranza de que novamente se abrirá, a partir desta Sesión de investidura, un futuro cheo de esperanza, cheo de ledicia e cheo de colaboración de tódalas forzas parlamentarias. Teña vostede por seguro que no espírito do Grupo Popular non existe outra cousa que esa intención; e eu recibo nese sentido, con toda a esperanza, as súas palabras.

Señor Laxe: dicía vostede que non encontrou nada que variase a posición que vostede tiña onte con respecto ó candidato. Eu, despois de moito discorrer, tampouco encontré nada que me leve a variar as posicións que onte manifestei con respecto a vostede. Polo tanto non lle vou dicir máis có que lle dixen, que, aínda que non é todo, coído que xa ten de abondo.

Esta Cámara, señores Deputados, é unha Cámara pluripartidista. Esta afirmación que levan feito tódolos Grupos Parlamentarios, vouna poñer agora mesmo como cerne da miña intervención. Cando se quere dicir que é unha Cámara pluripartidista, que aquí existen 4 Grupos Parlamentarios de 5 partidos políticos distintos, contando a Coalición Popular como un único partido, quérese dicir que esta Cámara non está dividida en dous Grupos, un de 34 e outro de 37, senón que está dividida en 4 grupos: un de 34, outro de 22, outro de 11 e outro de 4, que, á súa vez, reúne a dous grupos políticos. Iso quere dicir que o Grupo Parlamentario de Coalición Popular é o Grupo clara e nidiamente maioritario, responsable necesariamente do futuro de Galicia e que as alternativas se deben buscar unicamente cunha razón mecánica, porque senón vostedes están caendo na trampa de construí-lo bipartidismo e nesa trampa non lle poden negar ese mesmo dereito que están exercendo á propia Coalición Popular.

O Grupo Popular nesta elección de investidura recibe tres cousas e dá tres cousas. Recibe unha lección de democracia. A aceptación do que decide o pobo, aínda que sexa a través das representacións parla-

mentarias. Dá unha lección de responsabilidade, facendo posible que esa lección teña algún día froitos para o futuro conxunto da sociedade galega. E dámo-la con auténtica le-
dicia, sabendo que estamos cumprindo o único papel importante que neste momento podiamos cumprir na Cámara.

Recibe un certo desencanto polo aprecio dun labor dedicado en corpo e alma a catro anos de función parlamentaria que non ten que ser agradecida, pero que pensamos que ten que ser analisada cun certo criterio de obxectividade. Dá a cambio unha oferta de futuro. O Grupo Popular non encontra aquí a fin de nada, senón o principio de todo, que necesariamente segue pasando polo propio Grupo Popular.

Recibe unha chamada á reflexión sobre a limitación do poder que existe cando as responsabilidades son ilimitadas. Nós tivemos poder moi limitado en toda a pasada lexislatura; e vímonos a encontrar, espero eu -coa axuda da comprensión de todos e coa axuda de Deus mesmo-, con novo poder limitado nesta nova Cámara, pero con responsabilidades ilimitadas. Esa lección está-mola tendo agora. A cambio diso só podemos ofertar unha cousa: a coherencia de manternos nas nosas posturas. E dicir, nós estamos cumprindo lexitimamente unha función e desa función non imos variar absolutamente nada.

A Galicia que onte era posible, tamén hoxe é posible. E se onte era posible desde o Grupo Popular, hoxe é máis imposible ca nunca sen o Grupo Popular.

Moitas gracias, señor Presidente.

O señor PRESIDENTE: Inos proceder á votación nos términos do artigo 92 do Regulamento.

Señor Secretario, ¿quere sacar ó chou o apelido con que comenza-la votación?

O señor SECRETARIO (Núñez Carreira):

Vicente Vázquez, Ramón de. Si.
Vila López, Constantino. Si.
Adrio Barreiro, Gonzalo. Non.
Alonso Riego, José Luis. Si.
Barros Ponte, Miguel. Non.
Beiras Torrado, Xosé Manuel Hixinio. Non.
Bernárdez Alvarez, Senén. Non.
Blanco Gómez, Ramón Félix. Non.
Blanco Romay, Antonio Martín Ramón. Non.
Carro Fernández-Valmayor, Antonio. Non.
Cociña Garcia, José Ramón. Si.
Conde Cid, Alfredo Luis. Non.
Cordeiro Rodríguez, Luis. Non.
Couce Pereiro, Manuel. Non.
Díaz e Díaz, Manuel Ceferino. Non.
Egerique Martínez, Pablo. Si.
Fernández Barreiro, Alejandrino. Si.
Franco Cerdeira, José Antonio Cesáreo. Si.
Gago Lorenzo, José Antonio. Si.
Gato Soengas, Antonio Edelmiro. Non.
Gayoso Rey, Jesús. Si.
Giráldez Maneiro, José. Non.
Gonzalez Bermello, Emma Rosa. Si.
González Lage, Fernando Ignacio. Non.
González Mariñas, Pablo. Non.
González Suárez, Fernando. Si.
Hernández Cochón, José María. Si.
Iglesias Corral, Manuel. Si.
Martínez Aneiros, Antonio. Non.
Martínez González, Fernández. Non.
Martínez Randulfe, Angel Fernando. Non.
Mella Villar, José Carlos. Non.
Miñones Trillo, José. Si.
Miras Portugal, Aurelio Domingo. Si.
Mosquera Sueiro, Jesús. Non.
Nogueira Fernández, José Federico. Non.
Nogueira Román, Camilo. Non.
Olives Quintás, Antonio. Non.
Oujo Bello, Santos. Non.
Padín Sánchez, Pablo. Non.
Páramo Neyra, Juan Manuel. Si.
Pardellas de Blas, Xulio Xosé. Non.
Pensado Barbeira, Fernando Alfredo. Si.
Pérez Queiruga, Ricardo. Si.
Rodríguez Peña, José Enrique. Non.
Rodríguez Pérez, Fernando Carlos. Si.
Romero Becerra, José. Non.

Sánchez Castiñeiras, Candido. Non.
 Sánchez Presedo, Antolín Luis
 Mariano. Non.
 Sangiao Pumar, Antonio. Si.
 Suances Pereiro, José Javier. Non.
 Tesouro Romero, Eladio. Si.
 Torres Colomer, José Luis Ramón. Si.
 Torres Rodríguez, Celestino. Non.
 Valcarce Baiget, Rafael. Si.
 Varela Flores, Manuel Guillermo.
 Non.
 Veiga Pombo, Manuel. Non.

Levántase a Sesión.

Eran as oito e media da noite.

MEMBROS DO GOBERNO

Corral Pérez, Juan Manuel. Si.
 Díaz del Río y Jáudenes, Ramón. Si.
 Garrido Valenzuela, Fernando. Si.
 Suárez-Vence Santiso, Francisco
 Javier. Si,
 Vázquez Portomeñe, Víctor Manuel.
 Si.
 Villanueva Cendón, Manuel Angel. Sí
 Barreiro Rivas, José Luis. Si.
 Fernández Albor, Gerardo. Si.

MEMBROS DA MESA

Sande García, Pablo Angel. Non.
 Núñez Carreira, Manuel. Si.
 González Amadiós, Francisco. Non.
 Pérez Vidal, Tomás. Si.
 Rosón Pérez, Antonio. Si.

Efectuada a votación, deu o seguinte resultado:

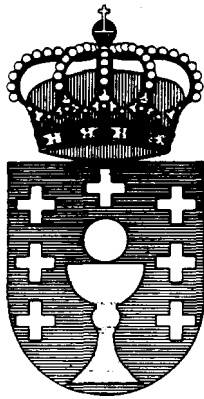
Votos emitidos 71
 Votos a favor 34
 Votos en contra 37

O señor PRESIDENTE: O resultado é o mesmo có da anterior votación.

Señorías, ó non acada-la maioría simple, conforme ó previsto no artigo 15 do Estatuto de Autonomía de Galicia e no Regulamento da Cámara, esta Presidencia tramitará nova ou sucesivas propostas de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia.

DIARIO DE SESIONS

PARLAMENTO DE GALICIA

II LEXISLATURA

Presidencia do Excmo. Sr. D. Antonio Rosón Pérez

Sesión Plenaria n.º 6

II Sesión de Investidura

Celebrada o martes 18 de febreiro de 1986

ORDE DO DÍA

Punto único:

Proposta do candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, presentación do seu programa de goberno e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3 do Estatuto de Autonomía de Galicia.

SUMARIO

Ábrese a Sesión ás once e dez minutos da mañá.

O señor Presidente rógalle ó señor Secretario que dea lectura da Orde do Día e da comunicación de inasistencias xustificadas. Así o fai o señor Secretario (Núñez Carreira).

Lectura da proposta do Presidente do Parlamento páx. 111

O señor Presidente rógalle ó señor Secretario que dea lectura á proposta do Presidente do Parlamento para candidato á Presidencia da Xunta de Galicia. Así o fai o señor Secretario (Núñez Carreira).

Presentación do programa de goberno do candidato á Presidencia da Xunta de Galicia páx. 111

O señor candidato proposto, señor Fernández Albor, expón o seu programa de goberno e solicita a confianza da Cámara.

O señor Presidente anuncia que tralo tempo de interrupción, fixado polo Regulamento, a Sesión continuará o día 20, ás doce horas e quince minutos.

Suspéndese a Sesión.

Eran as once e cincuenta minutos da mañá.

Abrese a Sesión ás once e dez minutos da mañá.

O señor PRESIDENTE: Señor Secretario, ¿quere dar lectura da Orde do Día?

O señor SECRETARIO (Núñez Carreira): A Orde do Día da Sesión é a seguinte:

Punto único: Proposta de candidato a Presidente da Xunta de Galicia, presentación do seu programa de Goberno e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3 do Estatuto de Autonomía.

O señor PRESIDENTE: Rógolle que dea lectura ás inasistencias xustificadas.

O señor SECRETARIO (Núñez Carreira): Non consta.

O señor PRESIDENTE: Entón, rógolle que dea lectura da proposta do Presidente do Parlamento.

O señor SECRETARIO (Núñez Carreira): Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia. Resolución da Presidencia do Parlamento de Galicia.

"O Estatuto de Autonomía de Galicia, no apartado 2º do artigo 15, obriga ó Presidente do Parlamento a establecer consultas coas forzas políticas representadas na Cámara, co obxecto de formular proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia.

En aplicación do referido precepto e dos artigos 16 da Lei número 1/83, do 22 de febreiro, Reguladora da Xunta e do seu Presidente, e 136, apartado 1, do Regulamento da Cámara, logo de consultadas as forzas políticas con representación parlamentaria e oída a Mesa, a Pre-

sidencia proponlle á Cámara, como candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, ó Deputado don Xerardo Fernández Albor.

Santiago de Compostela, 14 de febreiro de 1986.

O Presidente, Antonio Rosón Pérez."

O señor PRESIDENTE: O señor candidato pode face-la exposición do seu programa e solicita-la conseguinte confianza da Cámara.

O señor FERNANDEZ ALBOR: Señor Presidente, señora e señores Deputados, ó presentarme de novo diante das Súas Señorías cumpro unha obriga democrática que se sitúa por riba de todo anxeio persoal e de toda lexítima aspiración.

Así, pois, non lles nego o meu orgullo de galego que sente ter cumpridos tódolos pasos previos para que hoxe, novamente, se asente en min a responsabilidade de optar á investidura como Presidente do Goberno de Galicia.

Preséntome tamén con sacrificio persoal, xa que as circunstancias que precederon á miña investidura esixen ter fe no pobo de Galicia, no seu ser, na súa historia, e, sobre todo, no seu futuro, para que se poida entender que aceptar xuícios políticos negativos contribúe a constituí-lo entramado constitucional necesario para goberna-la nosa Autonomía.

Preséntome, tamén, consciente dos riscos do futuro e asumindo, polo tanto, a posición incerta que se deriva de ter que afrontar tan altas responsabilidades cunha base política parlamentaria sen plena autosuficiencia.

Pero eu, Señorías, espero que a vontade dos Grupos Parlamentarios teña unha mínima confluencia nos obxectivos básicos que permita ir atopando vieiros de solución que

deben nacer da asunción sinxela das limitacións, tanto das do Grupo de Goberno coma das da oposición.

Preséntome tamén diante das Súas Señorías coa entrega de sempre a un traballo que foi tan intenso e que promete manter un ritmo tan alto, que, abofé, ha vencer non só os atrancos inherentes a toda acción de reforma social, senón tamén as equivocacións que sen dúbida se asentán sobre o noso humano labor de Goberno.

Cara ó plantexamento da miña investidura, non intento un novo ensaio que a xeito de enciclopedia resuma non só o meu discurso, senón tamén aqueles temas que, nas miñas coordenadas ideolóxicas, tivesen cabida no programa de Goberno. Máis que iso, algunhas grandes afirmacións testemuñan un espírito que hoxe preside a miña comparecencia:

-Afirmo nidiamente que a minoría parlamentaria é unha situación que configura un xeito específico de Goberno, que eu e mailo meu Goberno asumiremos esa circunstancia. A oposición terá, nos próximos anos, evidente protagonismo tanto no control parlamentario coma na propia dirección dos aspectos positivos de Goberno, aínda que tamén é certo que, na mesma medida, é responsable do futuro de Galicia.

-Asumo, a modo de orientacións para a miña xestión, as ideas afloradas no anterior discurso de investidura e tamén no proceso de conversas previo a esta Sesión, aínda que non teñan por substrato acordos previos de Goberno nin futuras garantías de estabilidade.

O novo plantexamento require pois, ó meu entender, máis ca un programa sectorial pormenorizado, unha afirmación de obxectivos e camiños para conseguilos, co convencemento e coa fe en que han de ser acadados. De aí que, máis ca un repaso de solucións e problemas, quero facer algunhas afirmacións básicas.

Galicia é unha nacionalidade histórica. O seu dereito ó autogoberno é previo mesmo á formulación constitucional e estatutaria do mesmo. Os seus elementos definitorios como nacionalidade, en especial a lingua e a cultura, non son susceptibles de interpretación partidista. Ninguén pode facer interpretacións restrictivas desa esencia nin pode condiciona--la súa constitucionalidade; tampouco pode condiciona--lo seu cumprimento, instrumentalizando de xeito negativo o concepto de constitucionalidade.

Galicia ten dereito a autogobernarse. As súas competencias non nacen dun pacto co Goberno Central que outorga, dun xeito voluntarista, ese dereito. As competencias son de Galicia e só por causas xustificadas e razoadas poden ser retiradas máis do tempo preciso. Quen furta esas competencias, ou negocia politicamente con elas, quen estudia con criterios partidistas a oportunidade dos traspasos, atenta gravemente contra os dereitos de Galicia e merece unha condena de tal gravidade que vai máis alá das consecuencias legalistas da mesma.

Correlativo ó dereito de autogoberno é o dereito da financiación. Neste aspecto a Comunidade Autónoma non pide nada que non sexa seu e esixe que a instrumentación legal elaborada en desenvolvemento da Constitución teña pleno cumprimento. Cando esa financiación se interpreta como un favor da Administración Central e se supedita ás interpretacións ou, o que é máis grave, á necesidade de paliar erros ou de sustentar políticas distintas, estase atentando contra o dereito constitucional da Autonomía e estase rompendo a distribución institucional do poder creada con vontade de tódolos españois.

Galicia ten un marco institucional propio, capaz de rexe--los seu destinos e orienta--la súa política. Cando as forzas políticas sosteñen fórmulas de financiación, de distribución competencial e de

garantía constitucional que sobardan as posicións mantidas neste Parlamento e condicionan a profundización do desenvolvemento autonómico, estanse desprezando estas institucións e polo tanto estase impedindo o desenvolvemento autonómico.

Galicia ten responsabilidades en función das súas competencias. Cando se hipotecan unhas capacidades financeiras da Comunidade Autónoma para suprir carencias ou erros do Goberno Central, ou cando se invoca do seu autogoberno a solución de crises abertas por erros cometidos en instancias alleas ó seu poder legal e político, estase enganando ó pobo e abrindo vías de frustración diante das súas institucións.

Galicia ten asumido o seu deber de crea--las institucións, de asumi--las competencias, de programa--las súas reformas estruturais, de crea--lo seu marco legal, de estrutura--la súa Administración e outras similares, dun xeito equilibrado, racional e eficaz, ata tal punto que hoxe está sen dúbida entre as tres Comunidades Autónomas máis arraigadas, máis desenvolvidas institucionalmente, máis capaces politicamente, sen ter perdido o control das súas posicións financeiras e sen ter hipotecada ou esgotada a súa capacidade de goberno.

Os galegos temos todos asumido o noso sentido de tales, co uso da nosa lingua, coa adaptación do noso ensino, con medios de comunicación que son, en todo o senso da palabra, propios.

Galicia é unha Comunidade Autónoma cunha infraestrutura económica de circunstancias moi específicas, pero dotada de grandes posibilidades de desenvolvemento. Reforma--las estruturas agrarias, crear infraestructuras de comunicación, de vivenda e industrias, proceder en definitiva a unha reforma profunda da estrutura económica de Galicia é unha tarefa difícil e permanentemente renovada, especial-

mente se se fai nun contexto de crise xeral e ó mesmo tempo de renovación, creada pola incorporación de España á CEE. Pero esta tarefa estase iniciando con pulo, non soamente pola preocupación dos poderes públicos, senón sobre todo pola contribución modernizadora de iniciativa privada. Quen se laia de que este proceso de renovación económica non se vexa rematado en a penas 4 anos de autogoberno, non coñece nin a acción de goberno nin o soporte competencial e económico da Autonomía, nin o ritmo da evolución histórica das sociedades. Non vou ser eu quen me asuste ou acomplexe ante a necesidade de afirmar que 4 anos dunha primeira Lexislatura sexan para empezar, e non para rematar, unha laboura pendente de moitos séculos. Respondo con orgullo da eficacia deses comenzos, da forma en que moitos xeitos se implantaron, de tantas cousas que xa teñen a pegada dun Goberno que adoptou unha actitude de progreso nos eidos do compromiso co autogoberno, da profundización cultural e lingüística, da superación de patentes de galeguismo que extinguían unha sociedade xa en si mesma minifundista; dun Goberno que fixo posible a vertebración institucional de Galicia. Por todas esas cousas pode afirmar que Galicia estivo realmente gobernada e que, sobre esa realidade a que me hei referir, aséntase a esperanza e o programa de 4 anos novos que, ben seguro, cambiarán máis substantivamente a Nosa Terra.

E se no anterior discurso de investidura dixen que só tiña intención de mirar para adiante, agora véxome na necesidade de ollar algo para atrás.

Nós partiamos en 1982, cando estabamos diante dunha realidade preocupante, dunha ilusión e dun convencemento. A ilusión consistía na crenza de que, nun Estado autonómico, sería o propio Estado o que nos debía proporcionar funcionarios, principios e recursos, de xeito que non nos comese a improvisación, a dilapidación ou a anar-

quía. Tiñamos tamén o convencemento, que mantemos hoxe, de que unha estrutura administrativa non se improvisa da noite para a mañá se non se quere caer na doada ilusión demagóxica de queimar etapas.

A realidade puxo as cousas no seu sitio, que non era o mellor. A función pública estaba en 1982 nun proceso de reforma e revisión e a Administración Central (ou Estado) deu mostras de non crer no futuro deseñado pola Constitución e de entender que a construción das Autonomías era unha carga política, unha obriga contra a que hai que loitar á defensiva. Ou á ofensiva, que de todo houbo e hai.

Diante desta realidade, coido que fixemos en cada caso o que "se podía" facer. E na medida das posibilidades existentes ben se pode dicir que cumprimos coas esixencias mínimas e que son, por esta orde, que a Administración non se detivo en ningún momento, que a designación dos funcionarios se axustou ó sistema legalmente establecido, que non houbo dilapidación no gasto público.

Cómpre agora remata--la construción do dispositivo funcional que consiste, exactamente, na elaboración da Lei da Función Pública Galega.

Estimo que tal proxecto esixe un esforzo de gran magnitude, tanto por parte do Executivo coma por parte desta Cámara.

E preciso que o Executivo realice un estudio previo que permita un coñecemento exacto da realidade funcional con que conta a Comunidade, pois doutro xeito podemos caer nun voluntarismo ou nun salto no vacío.

A esta Cámara é a quen lle cómpre estudar tódolos problemas que o réxime funcional trae de seu, sen se quedar na tona da política ou do formal xurídico. Esta Cámara terá que se plantexa--lo verdadeiro problema da función pública, a súa

eficacia, a súa profesionalidade, a súa mellora da produción, e, por riba de todo, a súa identificación coas necesidades e cos anxeos da sociedade galega.

Cando nós chegamos ó Goberno no 82, houbo que reforma--las pequenas instalacións de que se dispuña e adecuar locais para os departamentos que esixía a Administración Autónoma. Deste xeito un labor que sentaría as bases para todo o funcionamento da Xunta, tivo que ser acometido xa no primeiro ano do autogoberno: a creación dunha infraestrutura inexistente ata eses momentos.

Só unha combinación de esforzo, imaxinación e unidade, podía se--lo motor de transformación de Galicia. Exemplo desas tres cualidades foi, sen dúbida de ningún xeito, a realización e posta en marcha do complexo administrativo de San Caetano, que en pouco tempo albergará tódalas dependencias da Xunta de Galicia en Compostela e que no futuro ha servir como símbolo de permanencia e como mostra de que un pobo con vontade de triunfo pode superar tódolos atrancos e carencias imaxinables.

Exemplo desta actitude pode ser tamén, e non querría esquecelo, o feito de que a Xunta de Galicia contribuíu de maneira esencial a que a nosa cultura, baseada nun idioma, nunhas características singulares do noso propio ser, estea presente no noso pobo a través da creación duns medios públicos de comunicación, sen pretender unha competencia desleal coas empresas privadas, pero coa convicción de que deben ser vehículos conductores da penetración uniforme da nosa lingua e da nosa cultura na sociedade.

Neste punto a creación dunha radio e unha televisión foi, e segue a ser, un instrumento eficaz para a defensa do idioma. Hoxe podemos dicir que a época da rodaxe destes dous importantes medios está practicamente rematada e que a súa

consolidación é un feito tal como demostran os últimos estudos de audiencia.

Naturalmente as dificultades e as carencias teñen tamén diversas dimensións e seguramente as maiores son as que requiren superar obstáculos políticos ou legais, que nos son ou nos foron alleos.

Non foi a nosa forza política a responsable da redacción dun Estatuto que hoxe nos compromete, que hai catro anos xuramos defender e que ocupa tódolos nosos pensamentos. Boa proba de que é así, é que o seu desenvolvemento lexislativo foi iniciado e continuado na pasada Lexislatura.

Pero non cabe dúbida de que as previsións estatutarias son de distintos calibres e precisan, cada unha delas, diferentes esforzos. Por iso me quero referir agora a unha necesidade que xa se puxo de manifesto en moitas ocasións e que foi obxecto, dentro e fóra de Galicia, de múltiples polémicas. Refírome, exactamente, ás relacións do poder autonómico cos poderes locais e principalmente cos poderes provinciais. Para falar do noso Estatuto estoume á referir á súa Disposición Adicional terceira.

E firme propósito do Goberno que eu, coa confianza das Súas Señorías, poida presidir, traer a esta Cámara na próxima Lexislatura un proxecto de lei que desenvolva a Disposición Adicional terceira do Estatuto, de xeito que consigamos, dentro do respecto que a Constitución impón de cara ás Administracións Locais, a coordinación das actividades das Deputacións Provinciais no que afecta ó interés xeral de Galicia.

Insisto, non obstante, na miña opinión de que nos grandes temas institucionais nunca é suficiente un parecer ou unha opinión. Polo tanto, fago invitación a todas e cada unha das forzas políticas aquí representadas para que, na instancia que consideren precisa, se unan

ó labor de estudio inicial e redacción previa que sobre este asunto imos principiar de inmediato.

Outro problema que temos plantexado para a nova Lexislatura, que se ben nos preocupa tamén nos abre esperanzas, é o da repercusión do Mercado Común Europeo no noso presente e o da súa influencia no futuro de Galicia.

Permítanme as Súas Señorías que lles expoña primeiro o noso pensamento sobre este tema de importancia tan singular.

Para nós, o feito da integración na Europa Comunitaria debe partir dunha primeira afirmación: somos europeos, cremos no proxecto europeo, queremos unha plena integración europea, que é tanto como unha recuperación das nosas orixes históricas.

Pero partimos tamén dunha negación: non cremos que a simple e pura integración formal produza, sen máis e sen ningún risco, unha mellora automática, porque nós non cremos nos achegos con que ás veces se anima á xente para xunguila a un traballo no que pode caer derreada.

Unha terceira posición de saída é outra afirmación: somos conscientes da realidade social na que vivimos e precisamente por iso queremos vivi-la nosa andaina con dignidade, coa consciencia de que non somos pasivos e de que a tarefa que a circunstancia impón, ten que ser labrada polas nosas mans.

Estas posicións previas esixen de nós, formalmente integrados no Mercado Común o día 1 de xaneiro igual ca tódolos españois, tomar consciencia da nosa situación no marco interior, ó tempo que esta mesma circunstancia nos exixe de pensar se a situación sería outra no caso de que as negociacións da integración fosen as máis axeitadas ou se en tal caso nós estaríamos en situación tan prexudicada como xa é tópico sinalar. Non caeremos na trampa das condicionais históricas.

Pero si podemos pensar nos prexuícios xa recibidos e, sobre todo, no xeito de reparalos no futuro. Agora soamente nos queda afrontar a situación co mellor ánimo. Desde este xeito non só serán menos os prexuícios; en canto os superemos ou reparemos, a nosa posición, pola enerxía acumulada, será mellor e máis forte.

Precisamente, desde esta posición, pretendemos:

Primeiro: defende--las nosas competencias estatutarias, de xeito que a integración non altere a distribución competencial entre Estado e Comunidade Autónoma, deseñada na Constitución e no Estatuto. Esa alteración non pode nin debe producirse por esixencias técnico--burocráticas ou por un nacionalismo egoísta, porque desde esas dúas posturas soamente domina a preguiza mental ou a insolidariedade institucional.

Segundo: como consecuencia, propiciaremos un clima de solidariedade institucional e de colaboración entre tódalas Administracións con responsabilidades en Galicia. Non se poden deixar nas mans do Executivo Autónomo tódalas responsabilidades que o reto europeo comporta e moito menos cando as competencias en política exterior lle son alleas (pero non indiferentes) e están atribuídas ó Estado pola Constitución.

Esta colaboración plantexarémola en tres frentes: no interior da Administración Galega; na relación desta coa Administración do Estado; e nos contactos internacionais pertinentes.

Na Administración Galega afortalaremos progresivamente a Comisión formada por representantes das Consellerías máis implicadas nos temas afectados pola integración, tanto a prol dunha mellor formación en temas europeos como para que sirva de instrumento de información ós sectores que o necesitan. En relación coa Administración Central

manteremos tódolos contactos que sexan posibles coa Secretaría de Estado e con tódalas conferencias sectoriais en grupos de traballo que potencian aquel coñecemento do que xa falei ou estudian solucións a problemas concretos que a CEE dinamicamente porá de relevo.

Os contactos internacionais serán os que, co debido respecto ás esixencias constitucionais e en colaboración coa Administración Central, son posibles nas organizacións europeas e nos organismos rexionais europeos.

Terceiro punto: axeitarémola Administración Autonómica cara a un mellor aproveitamento do cadro de instrumentos de actuación de que dispón a Comunidade Europea para o desenvolvemento rexional. A nosa Administración non pode prescindir dos medios que lle permitan valorar con criterios propios os nosos desequilibrios (e aquí inclúo os de toda España) para así facer ou discutir a proposición de programas axeitados ás nosas necesidades e tamén para face--lo seguimento dos plans aprobados, non só no seu grado de execución, senón tamén no que toca á rentabilidade dos mesmos.

A nosa Comunidade Autónoma non pode prescindir de ningún xeito da actuación de organismos como a FEDER, ou FEOGA, ou FSE, ou de empréstitos ou bonificacións do Banco Europeo de Investimentos, ou do novo instrumento comunitario.

Poremos en marcha as actuacións precisas para que a realidade europea vaia sendo, día por día, máis nosa.

Chegando a este punto e de acordo coa miña intención xa anunciada de facer afirmacións básicas máis ca reiteracións concretas das futuras liñas de Goberno, non vou percorre--los sectores concretos: deles hai referencias no anterior discurso e no programa electoral da Coalición Popular. Sen embargo, pola súa primordial importancia, exporei as liñas fundamentais de ac-

tuacións político--económicas e a análise e as aspiracións que, no eido da financiación, sostera o meu Goberno se as Súas Señorías me outorgan a confianza que solicito.

A nosa política económica articularase de cara a acadar--los seguintes obxectivos:

Primeiro: consolida--la Autonomía Galega no plano político, económico e social.

Segundo: axear rápida e intensivamente a estrutura económica galega ás condicións de competencia que rexen en Europa, xa que a incorporación de España á Comunidade Económica Europea incide de xeito particular e negativo a curto prazo en Galicia.

Terceiro: adapta--la industria naval mal reconvertida, fomentando o seu desenvolvemento tecnolóxico.

Cuarto: moderniza--lo sector primario, modificando a estrutura productiva e institucional das actividades que o conforman.

Quinto: conserva--lo medio natural galego, patrimonio que herdarán os nosos descendentes.

Dentro deses obxectivos terán prioridade actuacións acollidas no Programa de Desenvolvemento Rexional e que son as seguintes:

En primeiro lugar, faremos fronte ós estrangulamentos que esganan a economía galega, cun obxectivo de xerar novos postos de traballo, eleva--lo produto interior bruto para acerca--lo noso nivel de renda á media do Estado e lograr un desenvolvemento espacial equilibrado e solidario.

Potenciarémo--las actuacións nos investimentos productivos en tódolos sectores, tanto no apoio á industria privada (que debe se--lo motor da nosa economía) coma en actuacións directas do sector público, de xeito subsidiario e complementario.

No sector agrario serán prioritarias as accións para lograr que a estrutura de explotacións sexa acorde coas esixencias da política agraria común.

No sector pesqueiro, os obxectivos serán moderniza--la frota, mellora--la transformación dos produtos e desenvolve--la acuicultura e o marisqueo.

Na industria é preciso supera--la desgraciada reconversión socialista, dando paso á reindustrialización, promovendo novas industrias que vertebran e integren a estrutura industrial galega, ou que incorporen procesos tecnolóxicos avanzados.

No sector servicios hai que acadar unha estrutura productiva máis integrada, indo á creación de empresas de servicios técnicos, informáticos, de telecomunicación e comercialización de produtos rexionais. O sector turístico gozará de prioridades.

Por outra parte, é preciso mellorar e crear infraestructuras económicas e técnicas ó servizo dos sectores productivos e do benestar social. Así, é prioritario consolida--la rede de comunicacións de Galicia para abri--la nosa produción ó exterior. Despois da integración de España e Portugal na CEE, é preciso estreitar lazos económicos e comerciais coa rexión norte daquel país, tal como se contempla na memoria común de infraestructuras que na anterior Lexislatura realizou o meu Goberno coa Comisión de Coordinación da Rexión Norte de Portugal.

Tamén é prioritaria a modernización das comunicacións co norte de España, e con tal fin seguiremos dando apoio político e técnico á Transeuropea.

Finalmente, aínda que este discurso non pode esgotar tódolos proxectos e obxectivos desexables, direi que seguiremos incrementando progresivamente, dentro das posibi-

lidades existentes, as dotacións presupostarias para a cultura e o benestar social.

Non obstante, todo este programa económico quedaría reducido a unha relación de intencións se a nosa Comunidade Autónoma non dispón dunha financiación axeitada.

A financiación é a pedra angular dese proxecto de futuro que é Galicia, con independencia do signo político do seu Goberno. Como tantas veces se dixo, non hai autonomía política sen autonomía financeira.

Señora e señores Deputados, esta Cámara denunciou repetidas veces os intentos de recorta-la autonomía financeira de Galicia, consagrada na Constitución e no Estatuto. O meu Goberno será especialmente reivindicativo nesta cuestión e denunciará con seriedade os intentos de desnaturaliza-la nosa Autonomía para convertela, polo esgaramento financeiro, nunha descentralización administrativa.

Nesta, o meu Goberno defenderá firmemente que 1986 se lle garanta a Galicia cunha financiación a través dunha porcentaxe e non por un sistema de baixas presupostarias da Sección 32. Polo tanto, desde esta tribuna, requiro ó Goberno Central para que se reanuden as negociacións na Comisión Mixta de Transferencias, para que se fixe a porcentaxe nos ingresos do Estado en 1986, e máis despois de se saber que os supostos nos que se baseaban as propostas da Administración Central eran manifestamente erróneos. Pero tamén reitero a mellor disposición do Goberno Galego para un acordo que satisfaga ás dúas Administracións.

A fixación da porcentaxe debe supera-lo concepto instrumental do "custo efectivo" histórico, que valeu para o traspaso dos servizos pero que non pode servir para revisar tódolos anos, á baixa, a financiación. Outra cousa sería converte-la nosa Autonomía nun mero ente

público prestador de servizos administrativos. E ese non é o meu concepto da Autonomía Galega.

A porcentaxe de 1986 debe tamén considera--las transferencias correntes e de capital e o investimento novo. Esa que a Administración Central fai por convenios con outras Autonomías, pero non coa nosa.

De tódolos xeitos, como nós temos tamén a preocupación polo déficit público, estamos dispostos a nos apreta--lo cinto no mesmo xeito e medida cá Administración Central. Pero non permitiremos (e chegaremos ás máis altas instancias constitucionais) que nós paguemos, máis por riba da cuota solidaria, o déficit doutros.

En definitiva, no relativo ó sistema de financiación, o meu Goberno defenderá os seguintes principios xerais:

Un: autonomía financeira que garanta a nosa capacidade para decidi--lo volume e a composición dos ingresos e gastos públicos da Comunidade Autónoma.

Dous: automatismo con decidida oposición a unha presenza institucional da Administración Central e que fixa as regras do xogo para períodos de tempo relativamente longos.

Tres: estabilidade, que impide que os problemas da Facenda Central sexan trasladados ás Facendas Autonómicas e viceversa.

Catro: solidariedade e xeneralidade, que non permiten avantaxes comparativas, derivadas da existencia de distintos modelos de financiación.

Cinco: coordinación.

A vista do anterior, o modelo definitivo de financiación de Galicia debe garantir, por riba de todo, a plena autonomía financeira. E se a plena aplicación do sistema

actualmente vixente e contido no Estatuto, con tódolos seus mecanismos, é incapaz de garantir--la autonomía financeira, non serei eu o que se opoña, por principio, á revisión que cumpra. Con todo, por razóns de prudencia e de respecto á legalidade, coido que é preciso esgotar tódalas posibilidades agora existentes.

Por outra parte, o pleno desenvolvemento das previsións estatutarias esixe pór en práctica, de xeito inmediato, as asignacións para a nivelación dos servizos mínimos, que é a maneira de garantir en Galicia o nivel medio estatal dos servizos públicos fundamentais e de posibilita--la financiación dos gastos correntes derivados dos investimentos realizados con cargo ó Fondo de Compensación Interterritorial nos últimos anos.

Ofrezco tamén nestas cuestións a nosa mellor vontade negociadora co Goberno Central.

Cómpre agora falar da cúpula que cerra o noso entendemento do que é Galicia e da política que a debe servir.

Nunca, como ata hoxe, o pobo galego estivo tan comprometido co proceso histórico que Galicia está a vivir.

E un proceso de reafirmación e de identidade, establecido xa de tal xeito que sen dúbida non hai sector nin área das nosas vidas que non estea decidido e definitivamente abranguido por este compromiso.

Así, o sistema educativo, a acción cultural, e todas e cantas actividades son levadas a adiante desde as institucións autonómicas, levan o camiño da galeguidade, é dicir, da autoafirmación e do orgullo de sermos galegos.

Este senso integrador está a conformar, por primeira vez, o reurdimento dunha auténtica conciencia nacional sobre da que están a se asentar tódolos esforzos e tóda-

las aspiracións. Unha conciencia nacional tamén pola que todo un pobo está a se encontrar consigo mesmo.

Ese compromiso e mais ese senso integrador están a ser, precisamente, os elementos que fan posible que as escolas, os centros de ensino, os medios de comunicación, a vida institucional e maila vida social e cultural de Galicia, entren cada vez con máis forza e fondura nos vieiros da galeguidade.

O galeguismo, así, non é xa unha actitude só ética ou intelectual, senón unha condición global que interesa e define a todo un pobo que, día a día, atopa maiores e mellores satisfaccións conforme o autogoberno progresa.

Os galegos, hoxe, témo--la seguridade de que a Autonomía leva consigo unha forza transformadora e vivificadora moi superior á desenvolvida polos vellos esquemas centralistas.

E sabemos tamén que na autonomía reside o cerne da nosa propia dignidade, da convivencia en paz, do traballo solidario e do progreso de Galicia.

No terreo da política cultural, teño que salientar unha vez máis que partimos dun fondo respecto á nosa cultura e á nosa vocación europea e universal. Por iso, como na pasada Lexislatura, nos anos vindeiros aspiramos a reafirma--la nosa personalidade e a potenciar e difundir--las inqueanzas do pobo galego. Con esta finalidade, propoñemos novamente unha estimulación operativa entre a Administración Autonómica e cantas entidades, institucións e organismos sirvan a unha acción que dinamice a actividade cultural da nosa sociedade.

Un dos nosos máis cobizosos obxectivos de goberno foi, e seguirá a ser, o da completa normalización cultural de Galicia. Con este fin coidamos que é preciso crear unha axeitada e renovadora infraestruc-

tura cultural, ó tempo que as institucións de autogoberno continúan no seu labor de realizacións concretas a prol do libro, das bibliotecas e deseñan e realizan unha política do patrimonio artístico, monumental, arqueolóxico, etnográfico e museístico, que sexa garante da súa conservación e revitalización e mais da súa posta ó servicio do enriquecemento cultural de todos.

Porque entendémo-la cultura como un todo integrador e participativo; porque temos fe na saiva vivificadora das nosas propias capacidades, das capacidades do pobo galego; porque non podemos nin queremos pecharnos en nós mesmos, o noso proxecto cultural; educativo e universitario quere abrirse e recibir tódalas influencias que xorden da nosa xuventude, das nosas vilas e concellos, das múltiples colectividades da Nosa Terra. Ata o deporte, entendido neste senso, adquire para nós un fondo sentido cultural e cidadán, ó que se poidan achegar tódolos sectores, sen exclusión, da sociedade galega.

Este é o noso pensamento, a nosa ambición para esta Terra, señora e señores Deputados.

Agóra, xa no remate das miñas verbas para presenta-lo que eu chamaría a "decisión firme de gobernar", cómpre facer petición explícita de confianza a esta Cámara, petición baseada na fe que eu teño en que as Súas Señorías loitarán máis por facer posible aquilo que é difícil, ca por facer inviable o goberno que, de acordo coa estrutura política desta Cámara, é posible.

Espero que Galicia me demande en función do que me deu. Eu poño hoxe diante dela a disposición de gobernar, que ten a forza da ilusión renovada, afortalada pola fe no pobo, e pola esperanza de que a carón de cada problema agrome tamén unha solución.

Señor Presidente, señora e señores Deputados: coa firme e afer-

voada promesa da miña entrega, solicito a responsabilidade de gobernar, consciente de que é a maior honra que un galego pode alcanzar.

Moitas gracias.

(Aplausos nos escanos da dereita).

O señor PRESIDENTE: Gracias, señor candidato.

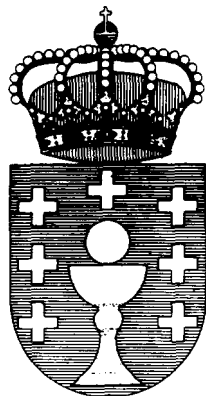
Anúnciase que, tralo tempo de interrupción fixado polo Regulamento, a Sesión se reiniciará o día vinte ás doce horas e quince minutos.

Levántase a primeira parte da Sesión.

Suspéndese a Sesión.

Eran as once e cincuenta minutos da mañá.

DIARIO DE SESIONS

PARLAMENTO DE GALICIA

II LEXISLATURA

Presidencia do Excmo. Sr. D. Antonio Rosón Pérez

Sesión Plenaria n.º 8

II Sesión de Investidura (Continuación)

Celebrada o venres 21 de febreiro de 1986

ORDE DO DÍA (Continuación)

Punto único:

Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, presentación do seu programa de goberno e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3. do Estatuto de Autonomía de Galicia.

SUMARIO

Ábrese a Sesión ás sete e cinco minutos do serán.

Continúase coa Orde do día.

Proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, presentación do seu programa e elección, de conformidade co disposto no artigo 15.3 do Estatuto de Autonomía de Galicia páx. 175

O señor Presidente explicalle á Cámara que, antes de someter a unha segunda votación a proposta de candidato á Presidencia da Xunta de Galicia, por acordo da Mesa e da Xunta de Portavoces, se vai abrir un breve turno de intervencións para fixar posicións, en relación co programa presentado polo candidato, dun tempo de dez minutos, e os representantes dos Grupos Parlamentarios dun tempo de cinco minutos, e aclar que o Grupo Mixto ten que dividi-lo tempo entre os seus componentes.

Seguidamente, fai uso da palabra o candidato (Fernández Albor). A continuación, para fixar definitivamente a súa posición antes da votación de investidura, fan uso da palabra os señores Beiras Torrado (Grupo Parlamentario Mixto), Nogueira Román (Grupo Parlamentario Mixto), González Mariñas (Grupo Parlamentario Coalición Galega), González Laxe (Grupo Parlamentario dos Socialistas) e Barreiro Rivas (Grupo Parlamentario de Alianza Popular).

Segunda votación nominal de investidura do candidato á Presidencia da Xunta de Galicia páx. 179

O señor Presidente indicalle á Cámara que se vai proceder á votación, e rógalle ó señor Secretario que saque ó chou o nome do Deputado polo que comenizará a votación. Así o fai o señor Secretario (Núñez Carreira). O chamamento comenza polo Deputado señor D. Antonio Campos Romay.

Efectuada a votación, e realizado o escrutinio, deu o seguinte resultado: votos emitidos, 71; a favor, 34; en contra, 26; abstencións, 11.

O señor Presidente anuncia que, ó acadalo candito proposto, señor Fernández Albor, a

maioría simple dos votos requirida, queda proclamado Presidente da Xunta de Galicia, e conforme ó disposto no artigo 18 da Lei Reguladora da Xunta daráselle conta á Súa Maxestade El-Rei.

Levántase a Sesión.

Eran as sete e trinta minutos do serán.

Reanúdase a Sesión ás sete e cinco minutos do serán.

(Continúase coa Orde do Día).

-PROPOSTA DE CANDIDATO A PRESIDENCIA DA XUNTA DE GALICIA, PRESENTACION DO SEU PROGRAMA DE GOBERNO E ELECCION, DE CONFORMIDADE CO DISPOSTO NO ARTIGO 15.3 DO ESTATUTO DE AUTONOMIA DE GALICIA. (Continuación).

O señor PRESIDENTE: Prosegue a Sesión.

Recórdolles ás Súas Señorías que, por acordo da Mesa e da Xunta de Portavoces e antes de proceder á segunda votación, se abre un debate para fixar posicións, no que poden intervir, se así o solicitan, o señor Candidato, por tempo de dez minutos, e cada un dos Grupos Parlamentarios, por tempo de cinco minutos.

Ten a palabra o señor candidato.

O señor FERNANDEZ ALBOR: Señor Presidente, Señorías, como a última vez que ocupei esta Tribuna, para unha votación similar, digo que me someto á Cámara como demócrata, e decida o que decida, paréceme ben. Iso dixen a outra vez e dígoo hoxe. No caso de que decida que eu siga neste banco mentres a Cámara queira, debo dicir que teño a man tendida non soamente ó meu Grupo, senón a tódolos Grupos para seguirmos traballando pola Nosa Terra. Estou certo de que isto é necesario, de que isto está na responsabilidade de todos.

En canto a min persoalmente, direi o que o vello refrán: "Só pido favores que render e saúde para cumprilos".

Moitas gracias, señor Presidente.

O señor PRESIDENTE: ¿Algún dos Grupos quere intervir? (Asentimento).

Señor Beiras, ten a palabra por término de dous minutos e medio.

O señor BEIRAS TORRADO: En rigor, señor Presidente, Señorías, o BNG non ten nada que engadir ó que xa dixo ben nidiamente na Sesión pasada. Ademais hai uns golpes de martelo que me estaban recordando agora "Mentres eu agonizo" de William Faulkner. Soamente vou ler un anaco brevísimo, que coido que vén a conto, dun libro recén editado polo Castro de Eduardo Blanco Amor, que se chama "Castelao Escritor". O orixinal foi feito por Blanco Amor, no ano 50, ano en que morreu Castelao e estivo secuestrado durante decenios. Este é un anaco que me caeu agora nas mans, porque estaba a le--lo libro e cheguei a el xusto agora hai uns minutos. Di o seguinte: "A especie de que a intervención de Castelao na política foi unha arroutada de raíz sentimental, é opinión de pícaros e de cazurros que coidan que, tal como eles a senten, a política non é máis que cousa porca, de encrucilla e navalleo. Castelao, sen desfiguralo--lo inicial idealismo que o empuarra á loita, era político moi fino, asisado e vocacional. Era un ilusionado, pero estaba moi lonxe de ser un iluso. Se algunha vez tripou na lama, non foi porque non a vise, senón porque na política hai tamén que te--lo valor de pisa--lo estrume endebén ollos e frente sigan estando no limpo ceo. Sen unha capacidade mínima para este dualismo, por veces tan dooroso, non se é político. O que diferenciaba a Castelao dos políticos era que estes tiñan os pés e a fronte no máis irremediable esterco, de tan cumprido modo que nin sequera podían concebirse que os demais tivesen a alma decote afundida na luz. Sobre política, ademais, escribiu Castelao moitas cousas que tiveron escintilante vida oportuna e que quedarán, por moitos anos, vivas no seu ronsel profético".

Coido que tamén foi profético Blanco Amor, Eduardo, o fillo da florista.

Máis nada. Gracias, señor Presidente.

O señor PRESIDENTE: Señor Nogueira, ten a palabra durante o mesmo tempo.

O señor NOGUEIRA ROMAN: Señor Presidente, Señorías, no Partido Socialista Galego—Esquerda Galega non somos tan insensibles para non comprende—las aguras e nervosismos da Coalición Popular, da dereita en Galicia, cando se albiscaba a posibilidade dunha alternativa de goberno distinta. Compréndese máis cando se sabe que ese nervosismo tiña tamén moito que ver con algo tan rexeitable como a concepción patrimonial do poder político. Despois dos intentos de axuste de contas compensatorios, despois desoutros distintos desacougos, despois das xustas poéticas, volvemos á realidade.

Señor Fernández Albor, cando o PSG—EG defende a necesidade de crear unha alternativa de goberno á Coalición Popular, sabe das distintas dificultades dese propósito, sabe incluso que os elementos nacionalistas deste empeño non están aínda maduros. Pero sabe tamén que responde a unha ansia compartida por unha maioría de 730.000 galegos e galegas, fronte ós 513.000 votantes de Coalición Popular, responde ás esperanzas de case un 50% máis de galegos e galegas cós que apoian ó seu partido.

Por iso, teña por seguro que, se resulta elixido Presidente, o PSG—EG vai facer unha dura oposición democrática que practicará inequivocamente. Unha oposición de esquerda nacionalista, non baseada en arcaicos fogos de artificio populistas. Está en xogo a democracia política, o progreso económico, a renovación cultural de Galicia. Non esquecemos así que nesta renovación

se xoga hoxe non só contra a dependencia externa da nosa nación --isto é, contra o sistema de poder do estado--, senón tamén no interior de Galicia; é dicir, principalmente, fronte a Alianza Popular.

Nos debates destes días o candidato á Presidencia da Xunta non estivo á altura das responsabilidades que solicita. Reiteramos, polo tanto, o noso voto negativo. Señores e señora da Coalición Popular: onte intentaron vostedes vestir de cores ó señor Fernández Albor, pero os debates puxeron de novo en evidencia que o emperador está espido. Vostedes son os responsables de seguir--la procesión en circunstancias tan desfavorables.

En canto a nós, o Partido Socialista Galego—Esquerda Galega, como corredores de fondo que somos, intentaremos construír pacientemente --espero que con intelixencia-- unha alternativa para o futuro. Queremos xa hoxe unha Galicia máis libre e mellor.

Máis nada.

O señor PRESIDENTE: Por Coalición Galega, ten a palabra o señor González Mariñas.

O señor GONZÁLEZ MARIÑAS: Señor Presidente, Señorías, estamos xa no remate dun longo proceso político e non é o momento, evidentemente, de manifestar un sentimento persoal ou de partido, que ademais sería moi longo e non concorde coa brevidade, que é de agradecer e a que empregaron o señor candidato e os outros Portavoces. Pero si é o momento de fixar unha postura política coa maior brevidade posible. En todo caso un non pode resisti--la tentación nun momento como este de ver e expresar como Galicia amoece estes días, ata meses incluso, nun longo proceso político entre moi diversas contraposicións sobre das que convén reflexionar.

Por unha parte, entendo a con-

traposición entre o respecto a unha vontade popular que non decidira claramente quen había de gobernar este país, cunha Coalición Popular que tiña o 41% dos votos e outros partidos que tiñan un restante dun case 60% dos mesmos, e o respecto, por outra parte, á aspiración de chegar, se fose posible, a configurar un proxecto distinto, de xeito renovador e aínda non probado, evidentemente, na súa eficacia. Contraposición tamén entre un continuísmo que se anuncia e a asunción do risco de novas maiorías non excluíntes posibles, que serían capaces, ó mellor, de dar un xeito distinto á política galega, de sacudila conciencia colectiva deste país noso e levado por outros vieiros con posibilidade de ilusionalo. Contraposición tamén entre unha política, unha vella política, e os anxeios doutra política distinta, unha política máis espontánea, máis libre ou máis participativa, máis cobizosa e con máis urxencias de transformar esta Galicia que nos doe, que non nos gusta a moitos de nós. A contradicción que provocan os papeis políticos confundidos, os papeis políticos alterados nun mapa político galego aínda construído baixo a presión de moitos tabús e vellos maniqueos. A contradicción, en fin, --e remato en seguida-- entre a urxencia dunha profunda e urxente transformación do propio entramado sociolóxico e político de Galicia e a aceptación resignada de que non caben as urxencias, de que non caben as présas.

E todo isto baixo o respecto democrático ó lexítimo goberno que se constituía, e a impresión tamén --entendo que case de certeza parlamentaria neste momento-- de que Galicia tende a afrontar ese inmediato futuro sen que se marque un horizonte certo de por onde ha de camiña--la nosa acción pública, como non sexa xustamente esa apelación ó continuísmo dos catro anos pasados.

Pero nin eu nin Coalición Galega queremos ancilosarnos no reproche, nin sequera no puro negativis-

mo político, que sería unha mala posición de partida dun novo período que comenza. O debate político segue aberto en Galicia. A investidura que facemos hoxe é un novo fito, un trámite neste debate que se está a desenvolver, e nel conflúen novas perspectivas que o tempo clarexará. Por iso, creo que non cabe lugar de ningún tipo para a frustración. Agora paga a pena traballar cada un de nós desde a súa responsabilidade política e todos sabemos que poucas cousas hai en política que teñan carácter definitivo. E se chegan a telo, sería xustamente e soamente desde un traballo serio, responsable e eficaz, de quen asuma a tarefa de goberno. E iso, aínda que non é moi esperable desde a nosa opinión, sería recomfortante para todos.

Polo tanto, repito, entendemos que paga a pena traballar máis ca nunca. A política é, desde logo --e é unha afirmación que a nos nós recomforta tamén--, unha loita cotiá, constante, na que xoga un relevante papel a confianza que cada un teña na súa propia posición política, a firmeza con que cada un defenda as súas ideas, a súa propia posición.

Coalición Galega, polo tanto, non pode dicir neste momento que estea satisfeita, a pesar do responsable e sacrificado paso político que hoxe dá coa súa abstención. Non pode sentirse responsable nin co candidato nin cos plantexamentos políticos, nin sequera con ese programa de goberno da Coalición Popular que non se puido discutir nesta Cámara. Por iso reiteramos unha vez máis, como fixemos estes días de debate, a nosa postura de inequívoca oposición ó goberno que se constituía, iso si desde a imaxinación, desde o sentido constructivo que require a situación de Galicia. E non hai na nosa postura ningunha contradicción. A contradicción máis relevante das que acabo de dicir é a que configura desde o noso punto de vista este proceso político, que é a contradicción entre os nosos anxeios de que Galicia poida ser canto antes gobernada con criterios

de galeguismo político e esa realidade teimuda, pero vencible, de que isto aínda non poida ser hoxe unha inmediata realidade.

Máis nada. Moitas gracias.

O señor PRESIDENTE: Intervención do Grupo Parlamentario dos Socialistas de Galicia.

Ten a palabra o señor Gonzalez Laxe.

O señor GONZALEZ LAXE: Señor Presidente, señora e señores Parlamentarios, onte dicíamos que esta era a Sesión da crónica dun candidato anunciado. Onte foi o prólogo, hoxe o epílogo. Polo tanto, agardemos que este epílogo non signifique que Galicia quede sin rumbo, que o seu Goberno a partir de agora non vaia encamiñado cara ós mesmos derroteiros e as mesmas sensacións dos pasados catro anos. Nós, para facelo moi breve señor Presidente, seremos unha oposición firme, consultiva e responsable e imos traballar para construír unha alternativa esperanzada de progreso e de conciliación. Agardemos que a sensación que vostedes dean e darán con ese Goberno que van formar, contribúa a unha mellor gobernabilidade de Galicia. Aí está o reto e nós seremos uns fieles defensores dunha alternativa completamente distinta que estamos certos que é alternativa viable, necesaria, para construír ese progreso, esa modernización, esa conciliación e integración que require o noso país. Porque queremos construír Galicia, porque queremos facer país, por iso mesmo o noso Grupo vai da--lo "non" ó seu programa, ó seu discurso nesta Sesión.

Moitas gracias.

O señor PRESIDENTE: Por Coalición Popular, ten a palabra o señor Barreiro.

O señor BARREIRO RIVAS: Gracias, señor Presidente.

Señora e señores Deputados, oín moitas veces, sentado no meu escano, unha acusación curiosa: a de patrimonialización do poder por parte da Coalición Popular. Se fose certo, mellor sería ese sentido có sentido de patrimonialización de Galicia ou do ser verdadeiro de Galicia, porque mentras que o poder é algo moi inmanente, cambiante en si mesmo e, por tanto, unha tentación que non ten ningún tipo de consecuencias, cando o que se patrimonializa é a idea de Galicia, están-selle poñendo trabas a que uns e outros participen, como é necesario, na idea global de construción de Galicia. Si patrimonializámo--lo poder que nos corresponde, non patrimonializamos Galicia, na que, estamos seguros señor Nogueira, todos cabemos.

Desde logo encántame, señor Mariñas, o que se contén de canto ó futuro de esperanza nas súas palabras da gobernabilidade de Galicia. Pódolle asegurar unha cousa: para nós o sentimento de Galicia é un sentimento de natureza, é un sentimento de nacemento. Polo tanto pode vostede estar seguro de que quen nace galego é galego na política, é galego na súa vida e é galego na educación dos seus fillos. Non dubide vostede de que o noso sentimento, a nosa natureza galega, dá-lle autenticidade a todo canto nós estamos facendo. Creo que fomos moito máis alá do que todos podían esperar. Probablemente neste sentido foi a primeira vez que a alguén se lle dixo que non só cumpriu os seus programas, senón que os sobrepasou amplamente. Recoñézannos por unha vez que o facemos con todo convencemento, que o facemos porque nos sae de dentro, que o facemos porque si, porque nos gusta. Palabras do poeta. Xa volvemos a estar encontrándonos co señor Beiras. Neste sentido, queríalle dar a vostede a seguridade de que iso é posible.

Señor Presidente, eu lémbrome de dúas anécdotas neste momento.

Apuntábaas agora mesmo brevemente nun papel. Unha, as palabras daquel magnífico xeneral bizantino que foi o conde Belisario, quen dixo un día que un bo xeneral nunca manexaba exércitos grandes; sempre manexaba exércitos pequenos ou equilibrados en función dos seus obxectivos. E explicábo perfectamente. Cando se crea un gran exército, acábase descontrolando e case sempre é imposible de dominar na batalla e a batalla acaba dominando ós grandes exércitos. Por iso vostede non ten un enorme exército detrás; pero ten un exército equilibrado, xusto, posible. Teno, desde logo, apiñado e controlado. Non o van dominar as circunstancias; vai vostede estar con el ó lado en tódalas circunstancias. Pode estar seguro de que esa travesía é posible.

Tamén lembro neste momento unha fábula histórica, case nosa, mar e brétemas por medio. Aquel bloque de mármore que tiña enriba unha increñable e atravesada por unha espada que moitas forzas --forzas brutas-- quixeron intentar sacar. E non foi posible, porque non era cuestión de forza; era cuestión de que coincidisen na persoa que tirase desa espada as posibilidades, as circunstancias, as predestinacións, que existían para que esa espada saíse e puidese despois ser correctamente utilizada.

Vostede non tiña esa forza coa que moitas veces, sumando e sumando, se quixo tirar; pero vostede tiña as circunstancias, era a persoa que neste momento estaba destinada a poder tirar e, coa sorpresa de todos, chegar finalmente a poñerse con ela na man. Queira Deus que lle sirva, como serviu aquela, como quixo servir sempre, para que en beneficio de todos impere sempre a xusticia, impere sempre ese sentimento de galeguismo, ese sentimento de servizo á Terra, con que estou seguro que vostede, o seu Grupo Parlamentario e toda a Cámara, quere neste momento arroupar a súa elección. Despois de que se produza --se é que como esperamos se produce--, xa non será algo do

Grupo Parlamentario Popular, xa non será algo duns poucos, senón que será patrimonio de Galicia enteira, porque vostede volverá a ser a primeira institución persoal de Galicia.

Gracias, señor Presidente, Señora e Señores Deputados.

O señor PRESIDENTE: Procédese á votación. Rógolle ó señor Secretario que saque ó chou o apelido que comenza a votación.

O señor SECRETARIO (Núñez Carreira):

Campos Romay, Antonio Martín Ramón. Non.
 Carro Fernández--Valmayor, Antonio. Non.
 Cociña García, José Ramón. Si.
 Conde Cid, Alfredo Luis. Non.
 Cordeiro Rodríguez, Luis. Abstención.
 Couce Pereiro, Manuel. Non.
 Díaz e Díaz, Manuel Ceferino. Non.
 Egerique Martínez, Pablo. Si.
 Fernández Barreiro, Alejandrino. Si.
 Franco Cerdeira, José Antonio. Si.
 Gago Lorenzo, José Antonio. Si.
 Gato Soengas, Antonio Edelmiro. Non.
 Gayoso Rey, Jesús. Si.
 Giráldez Maneiro, José. Non.
 González Bermello, Emma Rosa. Si.
 González Lage, Fernando Ignacio. Non.
 González Mariñas, Pablo. Abstención.
 González Suárez, Fernando. Si.
 Hernández Cochón, José María. Si.
 Iglesias Corral, Manuel. Si.
 Martínez Aneiros, Antonio. Non.
 Martínez González, Fernando. Non.
 Martínez Randulfe, Angel Fernando. Non.
 Mella Villar, José Carlos. Abstención.
 Miñones Trillo, José. Si.
 Miras Portugal, Aurelio Domingo. Si.
 Mosquera Sueiro, Jesús. Non.
 Nogueira Fernández, José Federico. Non.
 Nogueira Román, Camilo. Non.
 Olives Quintás, Antonio. Abstención.
 Oujo Bello, Santos. Abstención.
 Padín Sánchez, Pablo. Abstención.

Páramo Neyra, Juan Manuel. Si.
 Pardellas de Blas, Xulio Xosé. Non.
 Pensado Barbeira, Fernando Alfredo. Si.
 Pérez Queiruga, Ricardo. Si.
 Rodríguez Peña, José Enrique. Abstención.
 Rodríguez Pérez, Fernando Carlos. Si.
 Romero Becerra, José. Abstención.
 Sánchez Castiñeiras, Cándido. Abstención.
 Sánchez Presedo, Antolín Luis Mariano. Non.
 Sangiao Pumar, Antonio. Si.
 Suances Pereiro, José Javier. Non.
 Tesouro Romero, Eladio. Si.
 Torres Colomer, José Luis Ramón. Si.
 Torres Rodríguez, Celestino. Abstención.
 Valcarce Baiget, Rafael. Si.
 Varela Flores, Manuel Guillermo. Non.
 Veiga Pombo, Manuel. Non.
 Vicente Vázquez, Ramón de. Si.
 Vila López, Constantino. Si.
 Adrio Barreiro, Gonzalo. Non.
 Alonso Riego, José Luis. Si.
 Barros Puente, Miguel. Non.
 Beiras Torrado, Xosé Manuel Hixinio. Obviamente non.
 Bernárdez Alvarez, Senén. Abstención.
 Blanco Gómez, Ramón Félix. Non.
 Blanco Suárez, Manuel. Non.

Membros do Goberno:

Corral Pérez, Juan. Si.
 Díaz del Río y Jáudenes, Ramón. Si.
 Garrido Valenzuela, Fernando. Si.
 Suárez--Vence Santiso, Francisco Javier. Si.
 Vázquez Portomeñe, Victor Manuel. Si.
 Villanueva Cendón, Manuel Angel. Si.
 Barreiro Rivas, José Luis. Si.
 Fernández Albor, Gerardo. Si.

Membros da Mesa:

Sande García, Pablo Angel. Non.
 Núñez Carreira, Manuel. Si.
 González Amadiós, Francisco. Non.
 Pérez Vidal, Tomás. Si.
 Rosón Pérez, Antonio. Si.

da votación é o seguinte:

Votos emitidos 71
 Votos a favor 34
 Votos en contra 26
 Abstencións 11

O señor PRESIDENTE: Acadada a maioría simple, proclamo elixido Presidente da Xunta de Galicia ó señor Fernández Albor.

Da elección, conforme ó disposto no artigo 18 da Lei Reguladora da Xunta, daráselle conta de inmediato á Súa Maxestade El--Rei, a efectos de nomeamento do Presidente da Xunta.

Levántase a Sesión.

Eran as sete e trinta do serán.

O señor PRESIDENTE: O resultado